עלון מספר
529

עלון יגל לבי

פרשת וישלח

בראשות הרה"ג
ר' יגאל כהן שליט"א
ראש מוסדות 'ביע אומר'
וארגון 'ענפים'

שֶׁמָּא יִגְרֹם הַחֵטְא

"וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב מַלְאָכִים לְפָנָיו אֶל-עֵשָׂו אָחִיו אַרְצָה שֵׂעִיר שְׂדֵה אֱדוֹם" (בְּרֵאשִׁית לב, ד).

יַעֲקֹב אָבִינוּ שׁוֹמֵעַ שֶׁעֵשָׂו מִתְקָרֵב אֵלָיו. וְאָז "וַיִּירָא יַעֲקֹב מְאֹד וַיֵּצֶר לוֹ" (שָׁם, ח). יַעֲקֹב אָבִינוּ פָּחַד.

נִשְׁאֶלֶת הַשְּׁאֵלָה אֵיךְ יָכוֹל לִהְיוֹת שֶׁיַּעֲקֹב פּוֹחֵד? הֲרֵי הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא הִבְטִיחַ לוֹ בַּחֲלוֹם: "וְהִנֵּה אָנֹכִי עִמָּךְ וּשְׁמַרְתִּיךָ בְּכֹל אֲשֶׁר תֵּלֵךְ" (שָׁם כח, טו) - אֵיפֹה הַבְּטָחוֹן בָּהּ? דָּוִד מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל אוֹמֵר: "בְּאֵלֹקַי בָּטַחְתִּי לֹא אִירָא מַה יַּעֲשֶׂה אָדָם לִי" (תְּהִלִּים נו, יב). דָּוִד מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל אָמַר: אֲנִי לֹא מְפַחֵד, מַה יָּכוֹל לַעֲשׂוֹת לִי אָדָם? וְאִלּוּ כָּאן נֶאֱמַר: "וַיִּירָא יַעֲקֹב מְאֹד וַיֵּצֶר לוֹ". מַמָּה פָּחַד יַעֲקֹב?

כְּשֶׁבָּא אֶלְיָ אָדָם וְאוֹמֵר: "יֵשׁ לִי פְּחָדִים, יֵשׁ לִי דְּאָגוֹת" - אֲנִי אוֹמֵר לוֹ: הַתְּרוּפָה הַטּוֹבָה בְּיוֹתֵר בָּעוֹלָם הִיא לָשִׂים אֶת הַמַּשְׁעֶנֶת שֶׁלְּךָ עַל בּוֹרֵא עוֹלָם. תִּשָּׁעֵן עָלָיו, תִּבְטַח בּוֹ וְאַתָּה מְסֻדָּר. זוֹ הַבְּטָחָה.

"גֹּל עַל ה' דַּרְכֶּךָ וּבְטַח עָלָיו וְהוּא יַעֲשֶׂה" (תְּהִלִּים לז, ה) - גַּלְגֵּל עַל ה' כָּל צָרָיִךְ, תִּבְטַח עָלָיו וְהוּא יַעֲשֶׂה. "הַשְׁלֵךְ עַל ה' יְהָבְךָ וְהוּא יְכַלְכְּלֶךָּ" (שָׁם נה, כג). יֵשׁ כָּל כָּךְ הַרְבֵּה פְּסוּקִים שֶׁמְּלַמְּדִים אוֹתָנוּ לֹא לְפַחֵד.

אָז מַמָּה יַעֲקֹב פָּחַד?

רָאִיתִי הֶסְבֵּר נָכוֹן וְיָפֶה עַל הַפָּסוּק הַזֶּה, וַאֲנִי חוֹשֵׁב שֶׁהוּא מְיַשֵּׁב אֶת הַדְּבָרִים בִּצּוּרָה אֲמִתִּית.

יֵשׁ שְׁנֵי סוּגֵי הַנְהָגוֹת בָּעוֹלָם שֶׁלָּנוּ: אַחַת מִדַּת הַדִּין, וְאַחַת מִדַּת הָרַחֲמִים, וְיֶשְׁנוֹ שִׁתּוּף שֶׁל מִדַּת הַדִּין עִם מִדַּת הָרַחֲמִים.

אֲנַחְנוּ בָּאִים לְהַקְדּוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא וְאוֹמְרִים לוֹ: "וַאֲנִי בְּחַסְדְּךָ בָטַחְתִּי, יָגֵל לִבִּי בִּישׁוּעָתֶךָ" (תְּהִלִּים יג, ו). כְּשֶׁאֲנַחְנוּ בּוֹטְחִים בַּקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, אֲנַחְנוּ בּוֹטְחִים עַל הַחֲסָדִים. אֲנַחְנוּ לֹא בּוֹטְחִים עַל הַמַּעֲשִׂים. אַף אֶחָד מֵאִתָּנוּ לֹא יָכוֹל לָבוֹא לְהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא וּלְהַגִּיד לוֹ: "רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אֲנִי צַדִּיק, אַף אֶחָד לֹא יִפְגַּע בִּי". מִי שֶׁיַּגִּיד כָּזֶה דָּבָר הוּא מִסְכֵּן, כִּי הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא יִתְפֹּס אוֹתוֹ בִּנְקֻדִּילָה אַחַת וְיַגִּיד לוֹ: "וְכִי אַתָּה צַדִּיק?!".

דָּוִד הַמֶּלֶךְ לִמֵּד אוֹתָנוּ, שֶׁכְּשֶׁאֲנַחְנוּ בּוֹטְחִים בַּקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, אֲנַחְנוּ בּוֹטְחִים בְּמִדַּת הָרַחֲמִים. (חֶסֶד וְרַחֲמִים הֵם שְׁנֵי דְּבָרִים שׁוֹנִים בְּמִקְצָת, אַךְ גַּם דּוֹמִים זֶה לָזֶה). אֲבָל יַעֲקֹב אָבִינוּ בִּקֵּשׁ מֵהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שֶׁיִּתְנַהֵג אִתּוֹ בְּמִדַּת הַדִּין.

לְדֶגְמָא, כְּשֶׁחַיָּל נִמְצָא בַּקְּרָב, הַמַּשְׂכֹּרֶת שֶׁלּוֹ יוֹתֵר גְּבוֹהָה מֵחַיָּל שֶׁנִּמְצָא בַּקְּרִיָּה. "תּוֹסֶפֶת סַכָּנָה" קוֹרְאִים לָזֶה.

לֹא יִתָּכֵן שֶׁחַיָּל שֶׁכַּדּוּרִים שׁוֹרְקִים לוֹ מֵעַל הָרֹאשׁ וּפְצָצוֹת נוֹפְלוֹת לְיָדוֹ, וְהוּא לוֹקֵחַ סַכּוּן גָּדוֹל, יְקַבֵּל שָׂכָר שֶׁל אוֹתוֹ אָדָם שֶׁיּוֹשֵׁב בַּקְּרִיָּה וּמַקְלִיד עַל הַמַּחְשֵׁב.

הַלּוֹחֵם נִמְצָא בְּסַכָּנָה תְּמִידִית.

כָּךְ גַּם בַּעֲבוֹדַת הַשֵּׁם. יַעֲקֹב אָבִינוּ הָיָה מֻשְׁלָם, עַד כְּדֵי כָּךְ שֶׁהוּא בִּקֵּשׁ מֵהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא: "אֲנִי רוֹצֶה מִדַּת הַדִּין, אֲנִי לֹא רוֹצֶה רַחֲמִים".

כְּלוֹמַר, אַל תִּתֵּן לִי שׁוּם דָּבָר בָּעוֹלָם הַזֶּה בְּמִדַּת הָרַחֲמִים, וּמִמֵּילָא הַשָּׂכָר בָּעוֹלָם הַבָּא יִהְיֶה גַּם בְּהֶתְאֵם - הַשָּׂכָר שֶׁלּוֹ הַרְבֵּה יוֹתֵר גָּבוֹהַּ כִּי הוּא חַי פֹּה בְּמִדַּת הַדִּין.

דָּוִד הַמֶּלֶךְ מְלַמֵּד אוֹתָנוּ - אֲנַחְנוּ לֹא עוֹבְדִים בְּמִדַּת הַדִּין, אֲנַחְנוּ עוֹבְדִים בְּמִדַּת הָרַחֲמִים. גַּם אִם חַס וְשָׁלוֹם לֹא הָיִינוּ בְּסֵדֶר, "וַאֲנִי בְּחַסְדְּךָ בָטַחְתִּי". אֲנִי בּוֹטֵחַ בְּבוֹרֵא עוֹלָם לֹא בִּגְלַל שֶׁמַּגִּיעַ לִי, לֹא בִּגְלַל שֶׁאֲנִי צַדִּיק, לֹא בִּגְלַל הַמַּעֲשִׂים הַטּוֹבִים שֶׁלִּי. אֲנִי בּוֹטֵחַ בַּקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא רַק בִּגְלַל שֶׁהוּא טוֹב וְחַנּוּן וְאוֹהֵב. אֲנִי הַבֵּן שֶׁלּוֹ, אֲנִי בּוֹטֵחַ בּוֹ כְּמוֹ בֵּן עַל אַבָּא.

שַׁבַּת שָׁלוֹם!

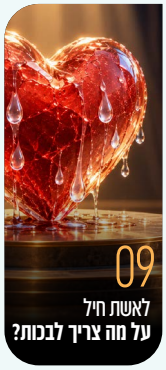
05
לגימות של השראה מבחן יום ההולדת

02
משלחן רבנו
האם אפשר לתת טיפ לגוי?

07
לגדל בחכמה
מהו סוד כחם של גדולי ישראל?

09
לאשת חיל
על מה צריך לבכות?

08
נשים בהלכה
דיני הפרשת חלה

11
קרוב רחוק
יריות בשדה הקרב של הצדיק

זמני שבת לפי לוח "אור החיים"

	י-ם	ת"א	חיפה	ב"ש
כניסה	16:19*	16:17	16:17	16:20
יציאה	17:10	17:08	17:08	17:11
ר"ת	17:45	17:40	17:40	17:44

בירושלים: לנוהגים 40 דק' **15:59**

שאל את הרב

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

מה מברכים על קרפ צרפתי?

קרפ צרפתי, העשוי מבלילה רכה, אשר שופכים ממנה על המחבת במקום רחב, והעיסה מתפשטת סביב, ברכתו 'בורא מיני מזונות'. ואפילו קבע סעודתו (דהיינו שאכל יותר מ-216 גרם), מברך עליו ברכה אחרונה מעין שלוש. ועיין בשאלה הבאה.

מה מברכים על 'וופל בלגי'?

בהמשך למה שלמדנו בהלכה שכל שהוא עשוי מבלילה רכה הנשפכת, ברכתו בורא מיני מזונות, לכן גם לגבי 'וופל בלגי', מברך עליו תחילה 'בורא מיני מזונות'. אבל אם קבע סעודתו, דהיינו שאכל יותר מ-216 גרם, אם הוופל הוא בעובי של יותר מ-8 מ"מ, צריך ליטול ידיו ולברך ברכת המזון. אבל אם הוא פחות מהשיעור זה, דינו כמו שנתבאר לגבי קרפ צרפתי, שאין עליו קביעות סעודה כלל.

ואם עושים הקרפ בעובי של יותר מ-8 מ"מ, גם עליו יש קביעות סעודה כמו לגבי וופל בלגי. שכן אף בדבר אשר בלילתו רכה, אם הוא בעובי הנזכר, יש עליו קביעות סעודה.

(ע"פ המבואר בשלחן ערוך סי' קסח סעיף טו. שו"ת עולת יצחק ח"ב סי' רב. ילקוט יוסף ברכות ח"א הנד"מ עמ' תרמב).

מה מברכים על טורטייה?

טורטייה העשויה מקמח ומים ובלילתה עבה (כמו שרגילים לעשות), ברכתה 'המוציא לחם מן הארץ', אף על פי שהיא דקה מאוד. אבל אם היא מערבים בקמח מי פירות, סוכר, דבש, וכל כיוצ"ב, וטעמם ניכר היטב בעיסה, ברכתה בורא מיני מזונות. ובכל אופן אם קבע סעודתו עליה, דהיינו שאכל 216 גרם, צריך ליטול ידיו ולברך 'המוציא', וכדין פת.

וכל הנ"ל אמור גם באופן שהטורטייה ממולאת בבשר או דגים. אבל אם היא ממולאת בשוקולד או מיני מתיקה, הדבר תלוי: אם היא ממולאת קודם האפייה וכך היא נאפתה כשהיא ממולאת, ברכתה 'בורא מיני מזונות', גם אם הבצק אינו מתוק כלל וכדין דבר פת הבאה בכיסנין. ואם קבע עליה סעודתו, בכל אופן צריך ליטול ידיו, ולברך 'המוציא וברכת המזון'.

אבל טורטייה העשויה מקמח תירס, ברכתה 'שהכל נהיה בדברו', ולאחריה 'בורא נפשות'.

(כן העלה מו"ח שליט"א בשו"ת יגל לבי ח"א סי' ט. וכן הוא בילקוט יוסף הנד"מ ברכות ח"א עמ' תרכא עמ' תרט, ושם תרכא.)

האם מותר בשבת לחמם מרשמלו ע"ג הפלאטה?

כתב מרן השלחן ערוך (סי' שיח סעיף ד), 'אין בישול אחר בישול בדבר יבש', ולכן המרשמלו כיון שהוא דבר יבש מעיקר הדין מותר לחממו ע"ג הפלאטה, ואף שהוא נמס אין בזה איסור. אבל מכל מקום כיון שיש ע"ג המרשמלו אבקה אשר פעמים רבות לא עברה תהליך בישול כלל מערב שבת, לכן אין לעשות כן בשבת, אלא א"כ יודע בבירור שהאבקה עברה תהליך בישול מערב שבת.

משלחן רבנו

שאלה לכבוד הרב? יוצא שפעמים אני עושה נקיון לרכב והמנקה אינו יהודי ורציתי לדעת אם מותר ליתן לו 'טיפ'?

שאלה יפה ומצויה שלפעמים רוצים לתת 'טיפ' לאדם שאינו יהודי.

תשובה: בתורה כתוב? חומש דברים פרק ז לגבי הגויים "לא תחנם", ואחד מהדברים שהגמרא למדה מפסוק זה שאסור לתת לגוי מתנת חינם וכך נפסק בשו"ע (יורה דעה סימן קנא סעיף יב ו) "אסור ליתן מתנת חינם לגוי שאינו מכירו".

ולכאורה גם במקרה שלנו יהיה אסור שהרי נותן לו מתנת חינם שאינו חייב או צריך לתתה.

אולם נראה שאפשר להקל, דמבואר בשולחן ערוך שם, שאם מכירו מותר היות ויהיה לו מזה טובת הנאה אחר כך. או שכבר קיבל תמורה עבור זה, כמבואר בדברי הט"ז שם.

רואים שאם היהודי עושה את זה כנתינת שכר על מה שקיבל מהגוי, או שיהיה לו בזה תועלת בהמשך אין בזה 'לא תחנם'.

ולכן נראה שבמקום שנוהגים לתת טיפ מותר ליתן דאין זה מתנת חינם, שזה חלק מהשכר שלו על עבודתו. ועוד שאם לא יתן יש בזה חילול השם ונותן לו לתועלת, כמבואר במרן בהלכות צדקה שמותר לתת צדקה לגוי משום דרכי שלום.

וגם במקום שאין מנהג ברור ליתן טיפ נראה שמותר אם מביא לו בתחילת עבודה כדי שיעבוד טוב יותר, כמצוי אצל מלצרים, וגם בסוף העבודה אם שירת אותו בצורה טובה, ונותן לו זאת על עבודתו, או שמתכוון לתועלת, כגון שפעם הבאה שיבא הוא או אדם דתי אחר שיתן לו שירות טוב יותר מותר

וכך ראיתי שכתבו על האדמו"ר מסאטמר שהיה מביא טיפ לנהג מונית גוי בשביל שירצה וישרת טוב יותר חסידים אחרים.

וכן מצאתי בשות מעיין אומר (חלק א עמוד קנז) בשם מרן רבינו עובדיה שהתיר לתת טיפ לגוי.

לסיכום: מותר לתת טיפ לגוי שעשה עבודה טובה, וטוב שיכוון שנותן את זה לתועלת שיתן שירות פעם הבאה לו או לדתיים אחרים בצורה טובה או למנוע חילול השם וכדומה.

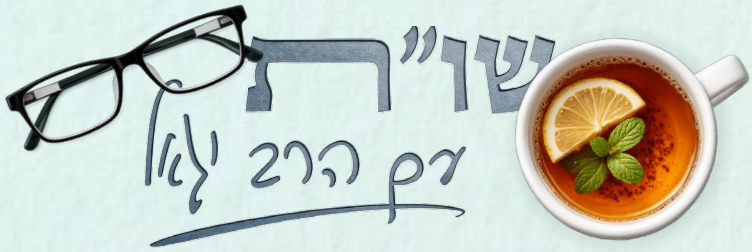
החותם בברכת כהנים יגאל כהן

מיועד לגברים ולנערים שמחפשים להכניס משמעות לערב שלהם בדרך ייחודית ומרגשת

לימוד תורה אחד על אחד
ארוחת ערב מפנקת
פעילות לילדים

להרשמה שלחו וואטסאפ למספר >
055-8837733
ענפים

שו"ת עם הרב יגאל

שאלה: האם מותר לתת מפירות הערלה לבעלי חיים?

תשובה:
אין לתת מפירות הערלה לבעלי חיים שפירות ערלה אסורים וצריך לזורקם או לקוברם (מרן יו"ד סי' רצד סעיף א).

שאלה: כבוד הרב חיכינו שלוש שנים שיעברו על העץ בשביל לאכול את הפירות ורצינו לדעת מה עושים עם הפירות של השנה הרביעית?

תשובה:
בשנה הרביעית כל הפירות שקוטפים נקראים "נטע רבעי" וצריך לחלל אותם על מטבע שווה פרוטה (ומברכים על חילול הזה בנוסח המובא בסידורים), ואז הפירות מותרים באכילה כמו פירות מעשר שני, וצריך לשים לב להשמיד את המטבע לאחר החילול, או שמחללים אותם על סוכר בשווי של שווה פרוטה וזורקים את הסוכר (מרן יו"ד סי' רצד סעיף ו').

שאלה: האם מותר לאכול פלאפל שטיגן אותו גוי?

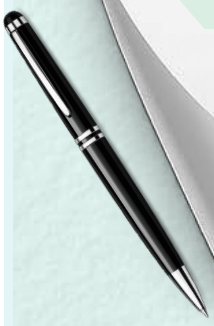
תשובה:
גם בפלאפל צריך להקפיד שיטגנו יהודי וכדעת מרן (יו"ד סי' קג), ומכיון שעינינו הרואות שפלאפל עולה על שולחן מלכים ונמצא במסעדות ואולמות יוקרה, ולכן בני ספרד צריכים להחמיר כדעת מרן שיהודים יטגנו אותו.

שאלה: יש לי חבר שעושה עסקים ומבקש ממני שאלווה לו כספים, ובעז"ה הוא ירוויח ויחזיר לי הרבה יותר. האם יש כאן חשש של ריבית?

תשובה:
אע"פ שאתה מלווה לו לשם עסקה מ"מ יש בזה הרבה פרטי דינים וכמו שכתב מרן (יו"ד סי' קעז), ובשביל לא להגיע לאיסור ריבית צריך לעשות 'היתר עסקה' ע"פ ההלכה וזאת לאחר בירור עם רב שיסדר לכם היתר עסקה.

שאלה: האם אפשר לשתות 'וויסקי' ללא כשרות?

תשובה:
צריך להשתדל שכל מה שמכניסים לפה והוא לא 100% טבעי שיהיה בזה הכשר, כי תעשיית המזון מורכבת מהרבה חומרים ועל כן גם בוויסקי צריך כשרות, אולם ראיתי בספר 'כשרות למעשה' (עמ' תקלו) שכתב על כמה סוגי וויסקי כמו "שיבאס" וכן "ג'י אנד בי" ועוד שהם מאושרים וכשרים ע"ש, אך מ"מ כמו שכתבנו שלכתחילה ראוי שיהיה הכשר על כל הדברים הללו, וב"ה בימינו אפשר למצוא הרבה ממוצרי האלכוהול תחת השגחה.

מתוך ספרו של מרן ראש הישיבה רבנו מאיר מאזוז זצוק"ל

הרב אחיה עובדיה

מדי שבת

"מת ורגליו בתוכו"

יעקב אמר לעשיו: "ולקחת מנחתי מידי, כי על כן ראיתי פניך כראות פני אלהים ותרצני", ואחר כך אמר: "קח נא את ברכתי אשר הובאת לך". לכאורה זה היינו הך, "ולקחת מנחתי מידי" ו"קח נא את ברכתי", "ברכתי" הכוונה "מנחתי". אם כן למה יעקב אמר "ולקחת מנחתי מידי", וגם אמר "קח נא את ברכתי"? שמעתי פירוש יפה על פי דבריו של הבן איש חי. הוא אומר חידה: "יעקב שלח לעשיו מת ורגליו בתוכו". מה זה "יעקב שלח לעשיו מת", מה עשיו יעשה עם מת?! "ורגליו בתוכו" - רגליו בתוך המת?! מה הכוונה? אם תשים את האות מ"ם מכאן ואת האות תי"ו מכאן, ותשים אותיות "רגליו" באמצע, יצא לך "מרגליות". יעקב שלח לעשיו מרגליות. כמו שכתוב "ויקח מן הבא בידו מנחה לעשיו אחיו", ורש"י מביא בשם מדרש אגדה: מן הבא בידו - זה אבנים טובות ומרגליות, שאדם לוקח אותם בידו.

וזו כוונת הפסוק: "ולקחת מנחתי מידי" - ממה שבידי, דהיינו אבנים טובות ומרגליות. ו"קח נא את ברכתי אשר הובאת לך" - אלו הבהמות שהביא לו, "עיזים מאתים ותיישים עשרים, רחלים מאתים ואילים עשרים", זה "קח נא את ברכתי".

הגמרא בקידושין אומרת שצאן ובקר בכלל ברכה הם, כי הם פרים ורבים. וכספים אינם בכלל ברכה, כסף אדם שומר אותו, ואינו פרה ורבה (כך היה בזמנם, לא היה אפשר להלוות לגוי בריבית וכדומה. בימינו יש "היתר עיסקא" ואפשר להרוויח כסף, ויש דברים שאינם "היתר עיסקא" אלא "היתר עושק". אדם לווה בריבית של שלשה אחוז לחודש, ואחר כך בסוף השנה זה הופך לארבעים ושלשה אחוזים, וככה עושק את חברו. זה לא היתר עיסקא, זה היתר עושק. אסור לעשות את זה. עיין במבוא לספר ארים נסי ב"מ ח"א עמ' 6).

אז הגמרא אומרת שצאן ובקר בכלל ברכה, כי הם פרים ורבים. ולכן "קח נא את ברכתי אשר הובאת לך", "ברכתי" אלו הבהמות שהביא לו, שמתברכים ומתרבים, "עיזים מאתים ותיישים עשרים, רחלים מאתים ואילים עשרים". אבל הכסף אינו מתרבה, "ולקחת מנחתי מידי", "מידי" אלו אבנים טובות ומרגליות שנמצאים בידו.

לרכישת הספר מדי שבת >>> 053-3178863

כל מה שצריך זה
בטחון לנשמה

בספר 'בחסדך בטחתי' של הרב יגאל כהן תמצאו תחושת בטחון אמיתית לנשמה
תשובות שמאירות את הדרך והשראה שבונה עומק פנימי אמיתי.
03-8000770

סרקו את הקוד

חדרי לב

שו"ת עם הרב רפאל רובין

אחת מן המלחמות הקשות ביותר בנפש האדם אינה המלחמה עם היצר עצמו, אלא עם הייאוש הבא לאחר הנפילה. פעמים שהאדם נכשל, מקבל על עצמו קבלה טובה, ושוב אינו עומד בה; ולאט לאט מתגנבת ללבו המחשבה: "כנראה אינני מסוגל להשתנות".

אולם זו עצת היצר יותר מן העבירה עצמה.

חז"ל מלמדים אותנו שתשובה איננה רק צער על העבר. חרטה אמיתית פירושה שהאדם מקבל מבט חדש על חייו. הוא כבר אינו מביט על החטא כעל דבר שנמנע ממנו מחמת כפייה, אלא מבין באמת שאין זו הדרך הראויה לנשמתו. זהו עומק לשון "נחמה": כשם שמנחמים אדם על ידי שמעמידים את המאורע

אל תיתן לנפילה להגדיר אותך

בתוך מבט רחב ועמוק יותר, כך החרטה נותנת לאדם הסתכלות חדשה על עצמו ועל דרכו.

אלא שכאן אורבת סכנה גדולה. אדם סבור שאם שב ונפל, הרי שכל תשובתו היתה לשווא. ולא היא. עבודת ה' איננה נמדדת בכך שמעולם לא נפלנו, אלא בכך שלא נתנו לנפילה להגדיר אותנו.

המהר"ל מבאר שכח הדמיון מסוגל להגביל את האדם יותר מן המציאות עצמה. אדם יכול ללכת על קורה המונחת על הארץ, אך אם יניחוה בין שני גגות - רגליו ירעדו. הקורה אותה קורה; הפחד הוא שהשתנה.

כך גם בעבודת ה': כשאדם בטוח שיפול, פעמים שהייאוש עצמו מפיל אותו.

על כן יסוד גדול הוא: אל יהא האדם בונה את עבודתו על שלמות, אלא על נאמנות. קבלה קטנה, יציבה ואמיתית, עדיפה מהתעוררות גדולה שאינה מחזיקה מעמד.

נפלת? קום. שוב נפלת? שוב קום.

כי הקדוש ברוך הוא אינו מפחד מן הנפילות שלנו כפי שהוא מפחד מן הייאוש שלנו. כל זמן שיהודי ממשיך ללכת - הדרך עדיין פתוחה לפניו לגמרי תמיד.

שמירת הלשון

הרב אהוד מולאי

מחבר הספר "ואהבת לרעך כמוך"

"שובו אלי (מלאכי ג, ז) ואשובה אליכם"

שלום לעם ישראל היקרים והחביבים

נשאלתי מאת יהודי יקר ומיוחד, שמתחזק כל יום שלא לדבר לשון הרע על אף אחד. קרה לו שאמר לפני אשתו לשון הרע על חברו, ואם היה שומע את קו שמירת הלשון לפני כן לא היה אומרו. ושואל איך לתקן את הלשון הרע שדיבר וסיפר, ואיך לעשות תשובה על זה כמה שיותר מהר.

ובסוף דבריו הוסיף עוד פרט מאוד חשוב, שעל פי ההלכה יכול בנקל לעזור לו לשוב. שכאשר הוא סיפר ואמר בפני אשתו את כל דיבוריו, אשתו מיד כהרף עין דחתה את דבריו, שלא יתכן שאותו חבר יעשה כזה דבר, וכך הכל נגמר.

אמרתי לאותו יהודי מתוק, ששמירת תורה ומצוות אצלו זה כמו חוק, שהחפץ חיים כותב (כלל ד הלכה יב), דבר שמאוד מתיישב על הלב. שבאופן שאמר לשון הרע והשומעים דחו דבריו, ולא קבלו את הדברים שאמר עליו, נשאר לו לעשות תשובה רק בינו לבין בורא עולם, ודבר ראשון להתחרט על העוון הגדול מכולם (תוספתא פאה פ"א ה"ב), שדיבר לשון הרע, ועבר על ציווי התורה. ויתחרט על מה שדיבר ממש מעומק הלב, וישוב אל בוראו שאותו מאוד אוהב.

ואחר כך יתוודה על שעבר על מצות בוראו, בזה שדיבר לשון הרע ודברי גנות על חברו. והדבר השלישי שצריך לעשות כדי שהתשובה תהיה מושלמת, זה לקבל על עצמו שלדברי גנאי ולשון הרע מהיום הוא סוגר את הדלת.

וימשיך כל יום לשמוע את הקו של שמירת הלשון, ולא רק ביום ראשון. ובזכות שידע את ההלכות, ירעיף עליו ה' שפע של ברכות.

נזכה כולנו יחד לעשות תשובה לפניו, ועל ידי זה יחיש בוראנו את גאולת בניו. אמן כן יהי רצון.

להורדת החוברת סרקו

ניתן לשמוע חיזוק קצר (כדקה וחצי) מדי יום ביומו בהלכות שמירת הלשון בטל: 077-2222-069 (שלוחה 3 ואחר כך הקש 1.)

בספרי הרב יגאל כהן תמצאו קרקע יציבה ואמיתית לנשמה

תשובות שמאירות את הדרך והשראה שבונה עומק פנימי אמיתי.

03-8000770

סרקו את הקוד

הכסף שנעלם

הבן שלי כבר נתן לנו בעבר סיבות לחשוש. היו שקרים ודברים שנעשו בלי רשות, אבל בחודשים האחרונים הרגשנו שמשהו משתנה. הוא היה פתוח יותר, אחראי יותר, ורציתי להאמין שאנחנו באמת במקום חדש.

יום אחד גיליתי שחסר סכום כסף שהיה מונח במגירה. חיפשתי בכל מקום ולא מצאתי, וכמעט מיד עלתה בי מחשבה אחת: הוא לקח.

כשהוא חזר רציתי לקרוא לו ולדרוש תשובה, אבל בדרך לחדר שלו עצרתי. אמרתי לעצמי: אני לא יודע שהוא לקח. אני רק מפחד שהוא לקח. ויש הבדל גדול בין השניים.

נכנסתי ושאלתי: "ראית במקרה את הכסף שהיה במגירה שלי?"

"לא", הוא אמר.

ראיתי מיד את המתח על הפנים שלו. חלק בי רצה ללחוץ ולבדוק אם הוא משקר, אבל אמרתי: "בסדר. אני מאמין לך."

הוא הסתכל עליי בהפתעה. "אתה מאמין לי?"

"כן. אמרת שלא לקחת, אז אני מאמין לך."

למחרת בבוקר מצאתי את הכסף בכיס פנימי בתיק שלי. שכחתי שהעברתי אותו לשם. עמדתי עם הכסף ביד וחשבתי מה היה קורה אילו הייתי מאשים אותו ערב קודם.

ניגשתי אליו ואמרתי: "מצאתי את הכסף. הוא היה אצלי בתיק."

הוא שתק לרגע ואז אמר: "אבא, הייתי בטוח שלא תאמין לי. פעם באמת עשיתי דברים כאלה, אבל אם גם כשאני משתנה תמיד תחשבו שאני אותו אחד, איך אני אמור להרגיש שיש לי סיכוי להתחיל מחדש?"

המשפט הזה נשאר איתי.

הבנתי שילד יכול לעשות דרך ארוכה, אבל אם אנחנו ממשיכים לפגוש אותו בכל יום דרך הטעויות של אתמול, אנחנו מחזירים אותו שוב ושוב למקום שממנו הוא מנסה לצאת. זה לא אומר להיות תמימים, אבל יש הבדל גדול בין לבדוק לבין להאשים.

ולפעמים האמון שלנו בילד הוא לא רק פרס שאנחנו נותנים לו אחרי שהוא השתנה. לפעמים האמון עצמו הוא חלק ממה שעוזר לו להשתנות.

כי מי שמנסה לפתוח דף חדש צריך לדעת שאנחנו באמת מוכנים לקרוא אותו, ולא ממשיכים בכל פעם לפתוח לו את הדפים הישנים.

לפעמים מספיק שמישהו יקשיב נכון בזמן כדי לעצור הידרדרות בבית.
מוקד תמיכה והדרכה להורים בהכוונת הרב אסף זכריה
ימים א'-ה' | 23:00-22:00 054-8420996

לגימות של השראה
הרב יצחק פנגר
המבחן שבחיים

אדם בשם אדוויגס ווילאטורו נכנס למסעדה, והזמין שולחן גדול כדי לחגוג עם משפחתו וחבריו את יום הולדתו ה-61. בתיאום עם המלצרים, הוא הגיע לפני הזמן שנקבע, סידר את השולחן יפה לעצמו והניח עוגת יום הולדת באמצע. הוא ישב וחיכה, וחיכה, ואף אחד לא הגיע. הוא ניסה להתקשר למוזמנים, אך אף אחד לא ענה לו. בסופו של דבר, כשהבין שהוא נשאר לבד, הוא פנה לסועדים במסעדה ואמר:

"זהו יום ההולדת שלי, והיום אני בן 61. אני התכוונתי לחגוג הערב. קניתי עוגה, כי הייתי אמור לפגוש כאן את משפחתי וידידי. אך כפי שאתם יכולים לראות - אף אחד לא הגיע. ולכן", הישיר אדוויגס מבט מלא דמעות לקהל מאזיניו, ואמר: "אני שואל ברשותכם, האם יש מישהו שרוצה להצטרף אלי כדי לחגוג את יום הולדתי, ולשיר לי 'יום הולדת שמח'? אם יש מישהו כזה, אני אהיה אסיר תודה לו לנצח".

עין לא נשארה יבשה, ומובן שהאורחים קמו, חיבקו אותו ואיחלו לו "מזל טוב". אחר כך שרו כולם "היום יום הולדת" לחתן המאושר. ואז עמד אדוויגס, וביקש לדבר בשנית. "אני מודה לכם על החמימות והאנושיות שהפגנתם כאן היום, אבל אני רוצה לבקש את סליחתכם. אני רוצה להתוודות ולומר שמה שקרה כאן היום, היה בסך הכל ניסוי חברתי, שנועד לראות איך אנשים זרים מגיבים כשהם מתבקשים להתמודד עם מצב כזה. אתם, אני חייב לציין, התמודדתם בצורה הכי טובה שאפשר".

החיים הם מעין מבחן, לראות איך נגיב בכל מיני מצבים. בפרשת וישלח, יעקב נאבק עם המלאך, ומובא בגמרא, במסכת חולין: "'ויאבק איש עמו' - אמר רבי יהושע בן לוי, מלמד שהעלו אבק מרגליהם עד כסא הכבוד". אומרים חכמי המוסר - ללמדנו שעצם המאבקים שלנו, עצם ההשתדלות שלנו, מגיעים עד כסא הכבוד.

אל תוותרו, תמשיכו להילחם גם כשקשה, עד שיעלה עמוד השחר. עד שהדברים יתבהרו. תאמרו לעצמכם: "זה בסך הכל מבחן, ובמבחן הזה, אני הולך בעזרת השם לקבל 100".

"החיים הם רצף של מבחנים. כל מאבק הוא הזדמנות להראות לעולם מי אנחנו באמת."

דרך חדשה
הרב מאיר כהן
רב קהילה באור יהודה

לידי עבירה

אמר רבי שלום שבדרון זיע"א: "שמעתי מרבי אליהו לופיאן זיע"א, כשפירש את המשנה שאמר עקביא בן מהללאל (אבות ג, א): "הסתכל בשלושה דברים ואין אתה בא לידי עבירה", והיה מדייק: מהו פשר הביטוי "לידי עבירה"? והסביר, על פי מעשה שאירע ברוסיה, על הצאר, שנשפט עשיר פלוני מישראל להיות מגורש לסיביר, ובימים ההם, כשעוד לא באו לעולם כלי התחבורה, נהגו להוליך רגלי את הנדונים, לארץ גזירה במשך ימים רבים, ושוטר אחד ממונה להשגיח עליו ולהוליכו, ויהי בבואם לעיירה יהודית, נכנס השוטר לחנות בשוק וביקש לקנות מצרכי מזון, והיה עומד ומברר לעצמו פירות וירקות שהוא חפץ להשיג. ביני לביני, נקהלו מיהודי העיירה, ובראותם צרת אחיהם האסיר, אמרו לו: מה לך נרדם, הן כעת השוטר שומרך עסוק בקניותיו ואינו רואה, הימלט על נפשך, ואנו מסתירים אותך מפניו ותינצל! בכה היהודי והשיבם: גם אני רוצה להימלט ולהשתחרר, אבל מה אעשה והשוטר כבל אותי באזיקים, וקשר אותי בשרשרת אל ידו, ולכל מקום שהוא פונה, בהכרח אני נמשך אחריו ואיני יכול לברוח כולי נתון בידיו!

וזה שדייק התנא בלשונו: "ואין אתה בא לידי עבירה". יש גם בצדיקים שנכשלים לפעמים בעבירה, אבל יש אנשים שנעשו קשורים אל העבירה ואינם יכולין להינתק ממנה, הם נלכדו בידי העבירה והיא מלפפתם ומושכתם מדחי אל דחי. והנה כלפי סכנה כזאת מזהיר התנא ואומר שאם נסתכל ונתבונן בשלושה דברים שלו לא נבוא לידי עבירה". הובא בלב אליהו (ח"א עמוד רכ"א).

עצת חברים

אמר רבי נסים יגן זיע"א: "את ספר תהלים, פותח דוד המלך ע"ה במילים: "אשרי האיש אשר לא הלך בעצת רשעים, ובדרך חטאים לא עמד, ובמושב לצים לא ישב". דוד המלך לא אומר: "אשרי האיש הלומד תורה" תמיד או "אשרי האיש המקיים את כל המצוות"... דוד המלך יודע כי כל התורה שבעולם, וכל המצוות כולן לא יוכלו לעמוד לאדם אם יתחבר עם חברה רעה, ולפיכך, בפתח ספרו הוא מזהיר את האדם מפני הסכנה הנוראה הזו!"

דניאל ח. אלפסי

שתי מלחמות נצחון חיים אחד

קוראים לי יעקב אלמליח, אני מפתח תקווה, אגב שם לא בדוי ואולי אף חלק מהקוראים מהעיר שלי יכירו אותי.

הרבה אנשים אולי זוכרים את הסיפור שלי, ואף הופעתי בתמונות באחד השנים במכירה הסינית של אחד מארגוני הסיוע המפורסמים. בכל אופן, הסיפור שלי הכה גלים אצל עשרות אלפי אנשים ברחבי הארץ.

אבל כעת, ברוך ה' ובניסים גדולים, אני כותב את השורות האלו שאני נמצא במקום אחר הרבה יותר טוב... אני נשוי באושר כבר חמש שנים, ואבא לשני ילדים מתוקים וחמודים.

כדי להבין את גודל הנס ואת סגירת המעגל המרגשת הזאת, אני חייב לספר לכם קצת יותר על מה שהיה לפני כן, בימים שעברתי בחושך. ימים שהכל התחיל משם.

הייתי אז ילד בכיתה ו'. למדתי בתלמוד תורה מוכר בפתח תקווה. הייתי נחשב ילד שמח במיוחד ובלטתי בזכות האנרגיות שהיו לי. הכל היה טוב ויפה החיים האירו לי פנים - וגם אני בחזרה... שום דבר לא הכין אותי למה שעתיד היה לבוא.

זה התחיל מכאבי ראש קטנים שחוזרים על עצמם במהלך כל היום. בהתחלה חשבנו שמדובר בחוסר נוזלים בגוף או עייפות. אמא שלי היתה נותנת לי אקמול והייתי הולך לנוח. אבל הכאבים לא עצרו. הם רק הלכו והתגברו. עברו ימים, וגם שבועות. כאבי הראש הפכו למטרידים ובלתי נסבלים. הייתי יושב בשיעור ומרגיש שמישהו דופק לי עם פטיש על הראש. לא הייתי יכול להתרכז ולשמוע טיפה של רעש מסביבי. באחד הימים ההורים שלי הבינו שזה לא כאבי ראש רגילים, והם לקחו אותו לבית חולים.

עברתי סדרת בדיקות מקיפה בראש. שסיימנו יצאתי והמתנתי עם ההורים שלי מחוץ לחדר. לאחר מספר דקות הרופא יצא ולקח את ההורים שלי לחדר צדדי. למרות שהייתי ילד קטן, רק בכיתה ו', הרגשתי שמשהו לא טוב קורה. שההורים שלי יצאו מהחדר, ראיתי את העיניים של אמא שלי אדומות ומלאות בדמעות. ואבא שלי? אבא רעד בלי הפסקה... הם הושיבו אותי לידם, אבא הלך לקנות לי ממתקים ואז אמא סיפרה לי על כך שאבחנו אצלי את המחלה הידועה.

מאותו רגע, החיים שלי התהפכו מהקצה אל הקצה. מילד תוסס ואנרגטי בתלמוד תורה הפכתי למטופל במחלקה האונקולוגית. הטיפולים הקשים שעברתי והכימותרפיה התחילו לאכול את הגוף שלי למרות שממילא הוא היה קטן. כל כך קטן.

אבל אם אתם שואלים אותי - איפה היתה ההתמודדות הכי קשה שלי? ובכן, היא היתה במאבק אחר לגמרי.

הדבר שהכי הפחיד אותי, זה השיער שלי. הרופא הודיע לנו שאני עומד לאבד את השיער שלי. או במילים אחרות: להיות עם קרחת בלי שערה אחת בפנים, וכל זה ואני בגיל 12.

ההורים שלי ניסו למצוא פתרונות, אבל לא היתה ברירה. הטיפולים הם קשים וחזקים - וממילא השיער אמור לנשור בגללם. הם המליצו לנו לגלח את הראש מראש.

תחשבו על זה. אני ילד! ילד בן 12! הולך לחזור לחברים שלו שהוא קירח. איך אפשר לחזור ככה אליהם? ויותר הלחיץ אותו המבטים. המבטים האלה של עוף מוזר בתלמוד תורה, המבטים המרחמים שמלווים עם התלחשויות מאחורי הגב.

ואני לא מתבייש לומר - שהפחד להיות שונה לפעמים אכל אותי מבפנים יותר מהפחד של המחלה עצמה. כי עם חברים ידעתי להתעסק, אבל עם רפואה - לא היה לי מושג, וכנראה שזה ישב על זה.

יומיים אחרי שהורדתי את כל השיער אצל הספר, (אחסוך ממכם את כל התהליך שעברתי אז, בשעה שהמכונה עברה מעל ראשי) ישבתי בבית בלי מצב רוח ולא רציתי לראות אף אחד בעולם. או יותר נכון: אף אחד בעולם לא עניין אותי. רק הכאב. הוא היחיד שעניין אותי. כמה שזה נשמע אבסורד, אבל זה היה המצב.

לפתע היו דפיקות בדלת של הבית. אמא רצה לדלת ופתחה אותה. בכניסה לבית עמד אחד החברים מהכיתה שלי, שמעדיף שלא אציין את שמו.

אני מסתכל עליו ולא מאמין. חשבתי שאני אולי חולם, אולי מדמיין. הזזתי את העיניים ממנו ושוב הסתכלתי ושוב ראיתי ולא האמנתי. הלם. פשוט הלם.

הוא עמד שם עם חיוך מאוזן לאוזן, הוא מחזיק

הוא היה רק בכיתה ו' שגילו לו את המחלה הידועה. הוא גילה שזאת לא היתה המלחמה היחידה שלו. המלחמה האמיתית היתה במקום אחר לגמרי...

בידיים שלו שקית מלאה בשוקולדים וממתקים. והראש שלו... הראש שלו היה מגולח. לא אפס כמו שהיה לי, אבל מבחינים בראש שלו שהוא שונה מכולם.

"מה עשית?", שאלתי אותו בקול רועד. חששתי לרגע שאולי הוא גם חולה, ואל תצחקו עליי - חשבתי שאולי הוא נדבק ממני.

הוא נכנס לסלון, התיישב לידי, נתן לי חיבוק ואמר לי את המילים הבאות: "חשבתי על זה שאין מצב בעולם שאתה חוזר לתלמוד תורה בזמן שאתה מרגיש שונה מכולם. החלטתי שאם אתה בלי שיער - גם אני בלי שיער".

אמא שלי ואני פרצנו בבכי. חבר שלי עשה משהו שלא חלמנו שהוא יעשה. הוא בחר לוותר על השיער שלו, רק כדי שאני לא ירגיש מוזר עם השיער שלי. לקח לי זמן לעכל את זה. להכיל את זה.

שהגענו לתלמוד תורה לא הרגשתי שאני "הילד החולה עם הקרחת". היינו שני חברים עם קרחת. הבושה שלי כמעט נעלמה לגמרי. הצעד הגדול שהוא עשה נתן לי את הכוחות להתמודד עם המלחמה השניה שלי - שבשבילי היתה המלחמה הראשית. המלחמה על עצמי. על הנראות שלי. על הבטחון העצמי שלי. ואין לי ספק שרק בזכות הצעד הזה גם הצלחתי להתגבר על המחלה ולהחלים ממנה לגמרי.

השנים עברו. בסיעתא דשמיא ובחסדי שמיים מרובים, החלמתי כנגד כל הסיכויים. הטיפולים הצליחו. ואם אתם תוהים? הקשר שלנו נמשך והוא אדוק במיוחד (גם ברגעים אלה ממש).

ועכשיו לסיום, הכי מרגש של הסיפור הזה.

כיום אני לא רק חבר שלו, אני גם גיסו.

כן, קראתם נכון.

לפני חמש שנים התחתנתי עם אחות של חבר שלי, וכיום יש לנו שני ילדים מתוקים, שגם הם יגדלו על הסיפור של ההקרבה המיוחדת של דוד שלהם בשביל אבא שלהם.

ניתן לשלוח סיפורים למערכת בכתובת > anafeam3@gmail.com

לגדל בחכמה

הרב משה פינטו
ראש ישיבת 'פאר משה'
ורב שכונות צפון פ"ת

סוד כחם של ישראל

בפרשת וישלח מסופר שיעקב חזר מבית לבן הארמי בדרכו לארץ ישראל, ושלח מלאכים לאחיו עשו עם המסר: "עִם לָבָן גַּרְתִּי וָאֵחַר עַד עָתָּה". רש"י מפרש ש"גרתי" בגימטריה "תרי"ג" (613). כלומר, יעקב מוסר: "עם לבן הרשע גרתי, ותרי"ג מצוות שמרתי, ולא למדתי ממעשיו הרעים". מילים אלו מעוררות שתי תמיהות: ראשית, כיצד אדם יחיד יכול לקיים את כל 613 המצוות, כשהרי חלקן מיועדות לכהנים או תלויות בארץ? שנית, מדוע בכלל אכפת לעשו הרשע אם יעקב מקיים מצוות, וממתי הוא המשגיח הרוחני שלו?

התשובה לשאלה הראשונה בנויה משני הסברים משלימים. ההסבר הראשון, בשם השל"ה הקדוש, קובע שכאשר אדם לומד הלכות מתוך חשק והתלהבות, נחשב לו כאילו קיימן בפועל, כפי שאמרו חז"ל: "כל העוסק בתורת חטאת כאילו הקריב חטאת". כיוון שיעקב למד תורה ברציפות, נחשב שקיים הכל. ההסבר השני נלמד מלשון רש"י: יעקב אמר "ותרי"ג מצוות שמרתי" ולא "קיימתי". המילה "שמרתי" מבטאת ציפייה והמתנה, בדומה לכתוב על חלומות יוסף: "ואביו שָׁמַר את הדבר", והיה ממתין ומצפה. יעקב אבינו מעיד שלמד תורה מתוך כיסופים עצומים לזכות לקיימה בפועל. בשמים, הציפייה עצמה נחשבת כקיום.

כעת נבין מדוע מסר יעקב לעשו דיווח רוחני. כאן אנו מגיעים לשורש המאבק. כשיצחק בירך את עשו, אמר: "וְאֶת אָחִיךָ תַּעֲבֹד", אך הוסיף התניה: "וְהָיָה כַּאֲשֶׁר תָּרִיד וּפָרַקְתָּ עֻלּוֹ". משמעות הדבר היא שאם יעקב ירד ממדרגתו הרוחנית, עשו ישתחרר מהשעבוד ויוכל לשלוט בו. עשו ידע זאת. כששמע שיעקב שהה עשרים שנה בסביבת טומאה אצל לבן, היה בטוח שיעקב ודאי נחלש רוחנית. הוא ראה בכך הזדמנות פז לממש את התנאי של יצחק ולהכות באחיו.

על כך הקדים יעקב לאחיו תשובה מוחצת וברורה: אל תצפה למצוא אותי חלש מבחינה רוחנית, אל תחשוב ש"ירדתי". אמנם חייתי בסביבה טמאה וקשה, אך הלימוד התדיר והציפייה לקיום כל המצוות שמרו עלי תמיד בשלמותי. לא הושפעתי ממעשיו כלל, ולכן ברכת יצחק נותרה בתוקפה.

המסר החינוכי אדיר וברור: כוחנו מול אויבים פיזיים נשען בראש ובראשונה על חוסננו הרוחני והמוסרי. רק כשאנו דבקים בערכינו, לומדים תורה בציפייה ליישמה, ושומרים על שלמותינו גם בסביבות מאתגרות, אנו מבטיחים ששום כוח בעולם לא יוכל לפרוק את עולנו ולפגוע בנו.

החיזוק היומי מהרב יגאל כהן
ישירות אליכם לווצאפ
שלחו הודעת "צרף" למספר
055-688-8060
סרטוני ילדים ב AI
לימוד יומי בחובת הלבבות
עלוני שבת, סרטוני חיזוק ועוד...

לחיות באמונה | הרבנית מיטל דאודי מרצה וסופרת

חיי בצמיחה

עבדתי בלא מעט מקומות עבודה... וברוב המקומות לא היה לי נח... אך מכל מקום לקחתי משהו לחיים. בחלק מהמקומות למדתי כיצד להתמודד גם כשלא נח לי, למדתי להתגבר על אי הנחות, על עצלות, על כעס, למדתי לשנות את ארשת הפנים הרצינית ולמתן אותה במידת מה וברוב המקומות עשיתי עבודה טובה, גם כשלא הרגשתי שאני "מגשימה את עצמי". לכל תקופה בחיים יש ייעוד, יש סיבה, משהו עומד מאחוריה. בכל מקום עבודה שהייתי בו, היה לי משהו שהייתי צריכה לקחת להמשך... לעיתים זה פשוט הצורך להתקיים בכבוד, לעיתים זה להכיר אדם שיש לו תפקיד בחייך, לעיתים זה ללמוד משהו שישרת אותך בהמשך, לעיתים זה כדי להתמודד ולעבוד על מידה מסוימת אצלך, לעיתים זה כדי לעבור יסורים שמתקנים אותך ומחליפים יסורים קשים בהרבה... למדתי שלא משנה היכן הייתי, הייתי איפה שבורא עולם שם אותי... ושם הבחירה האמיתית שלי היתה כיצד לבנות את עצמי מהמקום הזה במקום לתת לו לפרק אותי.

הבן האמצעי שלי שסבל מעיכוב שפתי ולומד בחינוך מיוחד, שזה גן שפתי, לומד בכיתה של 10 ילדים ולא כיתה גדולה של 30 ילדים כמו האחים שלו... הוא מקבל תשומת לב שאי אפשר לתת במסגרת אחרת! הוא צמח והתפתח, התקדם והשתפר, היום הוא מדבר נפלא ולא מפסיק להגיד לי שהוא אוהב אותי... כך למדתי את ערכן של מילים!

הלידות שעברתי אכן היו לא פשוטות, לידות מורכבות, מסוכנות ועם החלמה ארוכה ומסובכת... זאת היתה הגדרה מדויקת ל'יושבת על המשבר', אך כיצד הסתיים אותו משבר? כשבידיי אני מחזיקה את הדבר שהוא חלק גדול מהשליחות שלי בעולם הזה... הילד הזה שהוא הדור הבא של עם ישראל! המשבר הסתיים כשבידיי אורות גדולים ששינו את חיי לטובה ועל אף החוויה הכואבת, בחרתי לעבור אותה שוב ושוב... ואיזו אהבה זאת? אף אחת עדיין לא הצליחה להבין מהי אהבת אם לבנה לפני שהרגישה זאת בעצמה... זה לא מוסבר במילים! הבשר מבשרי הזה, היצירה המפוארת הזאת שנוצרה מטיפה סרוחה ובמעקב אולטרסאונד ניתן לראות כיצד היא מתפתחת משק קטן לאדם שלם, "מבשרי אחזה אלוהה"! היצירה המופלאה הזאת שתלויה בי וזקוקה לי כ"כ, האור הגדול שזה מכניס לתוך הבית ולתוך הלב שמתפוצץ מרוב אהבה... האם היה שווה לעבור את המשבר הזה? לקרב המשיח? לבצע את התפקיד הכי קשה והכי משתלם - להיות אמא?

ההתמודדות עם הסחרחורות, בתחילה, היתה נראית כמו התמודדות שהיא גדולה עליי בכמה מידות ואני לא הולכת לצלוח את זה. יש נשים שיחשבו שאני מגזימה, אבל פשוט לא יכולתי להתמודד עם זה... מי שעברה התקפי ורטיגו קשים תוכל אולי להזדהות... ולהתמודד עם סחרחורות באופן יומיומי, עם חוסר איזון קבוע כשפעולות בסיסיות לא יכולות להתבצע ללא עזרה (כמו להרים משהו מהרצפה..), זאת בהחלט מוגבלות שלא הייתי מוכנה אליה ולא ידעתי כיצד לקבל אותה. אך לאחר זמן מה, אספתי את עצמי ועבדתי על האמונה שלי, לימדתי את עצמי לקבל את זה ולהשלים עם העובדה שבורא עולם קבע שאלה היסורים שאני צריכה לעבור מסיבה זו או אחרת וזה לטובתי. לא קל לקבל ניסיון קשה באהבה, זאת עבודה! אבל אט אט העבודה התחילה להניב תוצאות והרעיון שהדבר הקשה הוא לטובתי ממש, התחיל להתיישב לו אט אט בראשי ובלבי. התחלתי לתפקד לפי היכולות שלי ולפי המגבלות שלי. אני נעזרת במי שיכול לסייע בפעולות שונות, נמנעת ככל האפשר מתנודות ראש קיצוניות או מהירות, למדתי לחיות לצד הבעיה ולא בצילה. ראשית, אני זוכרת שכל יסורים שמגיעים לאדם מחליפים יסורים קשים יותר שהיו אמורים לקרות ובורא עולם הרחמן נתן לי להתמודד עם יסורים קלים יותר ממה שבפועל היו אמורים לקרות לי... אז מי יודע ממה ניצלתי? רק ה', אני פשוט זוכרת שניצלתי.

ומזכירה לעצמי כל הזמן.

שנית, אם את עוברת ניסיון ולא לומדת ממנו את השיעור, זה כאילו לא עברת את הניסיון כלל... אז למדתי. למדתי לקבל את היסורים באהבה, למדתי לעצור, למדתי לנשום, למדתי שהרוב יכול לחכות ומה שלא יכול - למדתי גם לקום ולעשות כשקשה (סיפורה של אמא...), זה דבר שחישל אותי ונתן לי כח אדיר להתמודד עם קשיים ומגבלות בדרך...

נשים בהלכה

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

הלשה שתי עיסות, ובכל אחת מהן אין שיעור הפרשת חלה, כיצד ניתן לצרפם לשיעור הפרשה?

אם לשה שתי מיני עיסות ואין בכל אחת מהן כשיעור, ורוצים לקיים מצוות הפרשת חלה, ניתן לעשות זאת בכמה תנאים, והראשון שבהם, שאין מקפידים על עירובן של העיסות, ובאופן כזה העיסות מצטרפות באופנים הבאים. 1. נשיקה: אם מדביקה העיסות אחת לשנייה והן נושקות זו לזו, באופן כזה שאם תפריד אחת הן יתלש מעט מחברתה. ועל ידי כך כל שתי העיסות נחשבות כעיסה אחת. 2. סלי: אם מכניסה את שתי העיסות לתוך כלי אחד שיש לו שפה, הרי הן מצטרפות, בתנאי שיש לכלי שפה, דהיינו שיש לו בית קיבול. וטוב, שגם יגעו העיסות או הככרות זו בזו. 3. כיסוי: אם מכסה העיסות או הככרות במפה הרי זה מועיל לצרפן לשיעור חלה, ומעיקר הדין אין צריך לכסות אלא מלמעלה, ומכל מקום אם יכול טוב שיניח מפה גם מלמטה. ותנור או מקרר אינו מצרף עיסות או הככרות לחיוב חלה.

חשוב לציין שכל האמור, היינו דוקא שרוצה לצרף שתי העיסות שאין בכל אחת מהן שיעור ההפרשה (1.560 ק"ג), אבל אם יש בכל עיסה כשיעור, ורוצה להפריש מזו על זו, אין צורך שיגעו זו בזו, או לצרפן בסל, אלא כל ששניהם לפניה, הרי שיכולה מעיסה אחת על חברתה, ומכל מקום, אם העיסות הן מב' טעמים שונים, טוב שיגעו זו בזו, או לצרפן לסל אחד.

לאשת חיל

נופית משולם
מחברת הספר
"תוכו רצוף אהבה"

להתפלל זה לא מספיק

"צריך להתפלל על זה" זאת התשובה שלי לעצמי בכל דבר כמעט. כל דבר, כל משהו שתכננת ויצא אחרת, כל חלום שהיה לך בתור רווקה... והוא פשוט אי שם באוויר כל הזמן, אבל בפועל פחות התממש...

פשוט תתפללי על זה. כי מה אנחנו יכולות לעשות כנגד הנסיונות של הדור הזה? ומה אנחנו יכולות לעשות כנגד חברה לא טובה? כמה תשכנעי את הילדה לא להסתובב איתה? ומה אנחנו יכולות לעשות כנגד סגנון מסוים של מורים ומורות שדוחפים לאבחן ולתת כדור כמה שיותר מהר? רוצה או לא רוצה... זאת הסיטואציה.

מה את יכולה לעשות כנגד כל העולם שמסתכל במסכים ללא הרף? לאנשים אין שום שניה לבד עם עצמם, כל רגע תקוע מסך מול הפנים... התקשורת המילולית התמימה של פעם בסכנת הכחדה.

מה אפשר לעשות... לשנות את העולם? כמובן לשמור על הבית שלך כמה שניתן... אבל הגעתי למסקנה שכנראה לא מספיק רק להתפלל על זה... הבנתי שפשוט צריך לבכות את זה.

לא להתפלל על זה. לבכות. מעומק הלב פנימה, אבא, אני רוצה ילדים צדיקים... גם בדור הזה.

לבכות את זה אמיתי. אני רוצה שידעו לתקשר זה עם זו שיתחתנו... שיהיה להם עולם פנימי עשיר, מודע, קיים ונוכח, ולא מבולבל ונידף ברוח כמו שהאצבע זזה על המסך...

אבא, איך אלייצור שר: "בלי שקרים ופלאפונים אבא, זוגיות מחוץ לסטורי..." זה לא מובן מאליו היום.

גם בציבור החרדי, לכל אדם שני ככל הנראה יש קשר למדיה, כי אי אפשר אחרת. קשה מאוד אחרת. אז בשם העבודה, אוקיי... ויש על כך אישור מהרב, בסדר. אבל מה זה לוקח? במה זה נוגס? אפשר לשים גבול? או שהתמכרנו לגמרי?

הגבול בין צרכי עבודה לצרכי פנאי הוא דק... ואני לא נכנסת לפאן ההלכתי בעניין, רק דנה בהשלכות המוכרחות. כל אחת ואחד ישימו לב, כמה זמן הם מבזבזים במסכים... וגם אם כל הזמן זה לצורך עבודה, זה מקדם אותנו בזוגיות טובה? ביחס לאשה/בעל/ילדים? או שזה גונב מאיתנו את כל תשומת הלב?

כמה צריך לבכות על זה... לבכות את זה. שבאמת לא יזיק לשאר תחומי החיים. ואם את יודעת לעשות גבול, מצויין. אך נשים לב, מה הילדים רואים? איך הם גדלים? הם ידעו לשים גבול? הם ידעו שמשהו פה הוא לא לכתחילה? הם ידעו לבחור אחרת?... הם יזכרו איך מדברים או רבים בנימוס? או שלכל אחד יש את הפינה שלו שהוא בורח אליה? בחיים האמיתיים לא תמיד אפשר לברוח... גם אם השימוש שלנו הוא ברובו תקין. תסתכלי על עצמך פנימה... את מכירה את עצמך? את נותנת לעצמך זמן, פנאי? בשקט, בנחת, לדבר עם ה'... לטייל בנחת, בלי הפרעות טכנולוגיות ובלי לדעת מה ההיא מבשלת מחר לשבת... ומה עם הזוגיות? אנחנו מסתכלים אחד לשנייה בעיניים ומדברים על הכל? בלי להיות עסוקים בדברים שלא רלוונטים לנו?

אפשר לכתוב מהיום עד מחר בנושא, אבל יותר נכון זה - פשוט לבכות את זה. זהו.

תאיר ארץ

מזכת
הרבים
תאיר גולן

מהו הנחת רוח של ה'?

בפרשה שלנו, מסופר על המאבק של יעקב עם שרו של עשיו, הכוונה, עם המלאך ששומר על עשיו. המלאך של עשיו זה ה-ס"מ בכבודו ובעצמו. ובאמת כותבת שם התורה "ויאבק איש עמו עד עלות השחר"- אומרת הגמרא במסכת חולין: "אמר ר' יהושע בן לוי, מלמד שהעלו אבק מרגלותם עד כסא הכבוד", הכוונה שהמאבק בין יעקב לשרו של עשיו, העלה את אבק רגליהם עד כסא הכבוד. וזה כדי שנבין טוב טוב: שכאשר יש לנו מאבק עם היצר הרע, עצם המאבק עצמו - כסא הכבוד מרגיש בזה! המאבק, לא הניצחון! אפילו שעדיין לא התגברנו על הנסיון, אפילו שעדיין לא הצלחנו לנצח את היצר הרע-עצם המאבק, המחשבה, ההרהורים האלו בהם אנחנו יודעות שזה לא לרצון ה' ככה וככה, ואולי כדאי שלא? עצם המחשבות האלה, המאבק הזה- מגיע עד כסא הכבוד! עצם הנחת רוח של הקב"ה הוא בזמן הנסיון... כל התאפקות, כל 'התאבקות' עם היצר הרע מגיעה עד כסא הכבוד... עד כמה נחת רוח זה עושה לה' יתברך? "זה עולה אישה ריח ניחוח לה'" אומר הקב"ה, תראו את הבת שלי, כמה היא מתחבטת ומתייסרת ברצון שלה לא לצער אותי... ועצם זה לבד משמח אותו! אנחנו עוברות נסיונות יומיומיים בכל רבד אפשרי: בצניעות, בשמירה על הפה, בשמירה על העיניים, בכיבוד הורים... זכרי שבכל פעם שאת רק חושבת לבלום את עצמך, רק חושבת איך להתגבר על הנסיון את עושה נחת רוח לה'! וואיי וואיי וואיי, כמה נסיונות! עד מתי יהיו כל אלה? הנסיונות שבדור שלנו, דורו של משיח, לא פוסחים על אף אחד... נסיונות כל כך קשים שאפילו אמוראים (חכמי התלמוד) חתמו את המשפט: "ייתי ולא אחמיניה" - יבוא ולא אראה אותו. הם מאמינים בביאת משיח, אבל לא רוצים שזה יקרה בחייהם, מרוב הצרות הגדולות שיגיעו סמוך לגאולה.

אז עד מתי כל זה?- "עד עלות השחר"... עד ביאת משיח צדקנו, שאנחנו מתפללות בכל יום שיבוא... אכן לא פשוטה ההתמודדות שלנו בזמנים האלה, לא סתם קוראים לתקופה שלפני ביאת משיח "חבלי משיח". מעבר לדמיון ל"חבלי לידה", יש פירוש נוסף כי הקב"ה ינער את העולם כמו חבל מצד אחד, ומי שיהיה מספיק חזק לאחוז בחבל בצד השני-יינצל...

שנזכה בעזרת ה' לביאת משיח צדקנו במהרה אמן!

אומנות האהבה

הרב רפאל אוחיון
מחבר הספר "הבודד והשותפה".

הברכה שבמשבר

יום שישי, שעה לפני שבת. הלחץ בשיאו, הסירים על האש, ואז מגיעה ההערה הקטנה והמיותרת על זה שמישהו שוב שכח לקנות את מה שהיה הכי דחוף. תוך שלוש דקות המטבח הפך לזירת קרב ששאבה לתוכה האשמות על חוסר אחריות, עומס לא הוגן וכל מה שהצטבר מתחת לפני השטח בחודשיים האחרונים. את סעודת השבת הם העבירו בדממה מעיקה ובחיוכים מאולצים מול הילדים. במוצאי שבת, המשאלה היחידה של שניהם היתה זהה: פשוט לקבור את האירוע, לזרוק 'עזוב, שטויות, בוא נמשיך הלאה', ולהעמיד פנים ששום דבר לא קרה.

האינסטינקט הזה מוכר לכולנו. אחרי פיצוץ מתיש שמשאיר אותנו מרוקנים, אנחנו מוכנים לשלם כל מחיר בשביל 'שקט תעשייתי'. הבעיה היא שטאטוא מתחת לשטיח הוא לא שלום בית, אלא רק הפסקת אש זמנית עד שהמוקש הבא יתפוצץ. מריבות קשות אף פעם לא פורצות בגלל מצרך שנשכח; הן פורצות כשאחד הצדדים מרגיש שקוף, לא מוערך או מוצף. לחזור לשגרה בלי לגעת בזה - זה כמו לחבוש שבר עמוק עם פלסטר צבעוני. השבר ישאר שם, ימשיך להכאיב, ויוביל בהכרח לקריסה הבאה.

בפרשת וישלח, יעקב אבינו נאבק לבדו כל הלילה במעבר יבוק. זהו מאבק מתיש, פיזי ונפשי, שמסתיים בפציעה כואבת ובצליעה על ירכו. עם עלות השחר, כשהיריב מבקש לסיים את הקרב ואומר לו "שַׁלְּחֵנִי כִּי עָלָה הַשָּׁחַר", התגובה האנושית ההגיונית היתה לשחרר אותו מיד, לנשום לרווחה ולברוח מהסיוט. אבל יעקב בוחר אחרת לגמרי. הוא תופס בו בכוחותיו האחרונים ודורש: "לֹא אֲשַׁלֵּחֲךָ כִּי אִם בֵּרַכְתָּנִי". אם כבר נגזר עליי להיאבק בחושך, ואם כבר שילמתי מחיר של פציעה וכאב - אין שום סיכוי שאני יוצא מפה בידיים ריקות, בלי תובנה עמוקה ובלי קומה חדשה.

בפסיכולוגיה זה בדיוק המושג של צמיחה מתוך משבר (Post-Traumatic Growth). הכאב עצמו אינו מטרה, אבל הוא הזרז היעיל ביותר לחשיפת האמת הזוגית. בני זוג שיודעים לריב לא ממהרים לקבור את הסערה. בבוקר שאחרי, כשהאגו נרגע והדופק חוזר לנורמה, הם מכינים קפה ודורשים מהמריבה את הברכה שלה: מה באמת כאב לנו שם? איזה צורך שלא קיבל מענה צעק מתוך הכעס? ואיזה הסכם חדש אנחנו קובעים בינינו כדי לצמוח מזה? אולי תצאו מהשיחה הזו קצת צולעים מעייפות, אבל תגלו שהמשבר לא החליש את הבית - הוא פשוט שדרג את הברית.

מצוה • לחיות

הרב אלדד נגר
מנהל רוחני בישיבת "יגל ליבי"

מצוות ברית מילה ח"א

צריך להבין לכאורה, מה העניין של הקב"ה לצוות על האדם לחתוך את ערלת בשרו, אם לא צריך אותה, מדוע היא נבראה? ואם נבראה כנראה נצרכת. א"כ למה לחתוך? ולמה היהודים שונים לכאורה לגריעותא משאר האנשים? אלא צריך להבין דבר מאוד משמעותי שמשנה חיים של ממש: הקב"ה רצה שהיהודים תמיד ידעו, שהם שונים לחלוטין משאר בני אדם, נשמתם ונפשם נחצבה ממקור שונה לגמרי, וכמו שהסביר היטב בספר הכוזרי, שמדרגות הנבראים הם דומם, צומח, חי, מדבר, ויהודי, וכשם שיש הבדל בין דומם לצומח, ובין צומח לחי, כך לא פחות יש הבדל בין אדם רגיל לבין יהודי. וברור לכל בר דעת שאם היו בני אדם לא מבינים שמעלתם למעלה מן החיות ולא היו משתמשים בשכלם אלא חיים כבעלי חיים, היה פספוס עצום והחמצה שאין כמוה. באותה מידה נבין איזו החמצה עצומה יש כשיהודי חושב שהוא אדם רגיל ככל בני האדם, ולא יבין מעלתו העצומה כבן של מלכו של עולם, והוא בעל יכולות אחרות וייעוד אחר לגמרי.

ישנו סיפור מרגש שממחיש זאת- מסופר על הרה"ג אליעזר בן דוד זצ"ל, שפגש באמריקה סיני, ושוחחו זמן מה, פתאום הסיני הבין כי האדם שמולו הינו יהודי, הסיני עצר את השיחה ושאל את הרב: האם הינך יהודי? הרב השיב: אכן כן. כל חיי רציתי לפגוש יהודי ולשאול אותו שאלה אמר הסיני... מה כבר יכול לשאול סיני באמריקה התפלא הרב. שאל הסיני: כיצד אתה מרגיש כשאתה הולך ברחוב? הרב לא הבין. והשיב: כיצד כל אחד מרגיש? הסיני תמה מאוד ואמר לו: אני קורא תנ"ך וכתוב שם שאתם לא כמו כולם אתם בנים של הבורא, ברצוני להבין כיצד הרגשתו של בן של אלוקים ההולך בעולם שברא אביו? הרב קיבל מוסר עצום, ואמר: מה שלא נתנו לי כל ספרי המוסר נתן לי הסיני הזה, וקיבל על עצמו לא לשכוח סיפור זה כל חייו, בשבוע הבא נרחיב את הענין בזה בעזרת ה'...

מפנקסו של מחנך

הרב יעקב עמר
ראש ישיבת 'שלום רב' באשדוד

שיטת האויב

בפרשת השבוע יעקב נפגש עם המלאך, וידוע שהרבה לומדים את מלחמת היצר מכאן, והיא שהוא נלחם בחינוך של הילדים שלנו.

חשוב שנעביר את המסר גם לילדים שלנו שהיכן שהיצר הרע שאת כובד משקלו סימן שזה מאד חשו שנלחם ונצח כי הוא יודע בדיוק על מה הוא נלחם.

כשאמריקה נלחמה בעיראק ב-20 למרץ 2003 למניינם אז היתה הפלישה הגדולה. ועשתה רבות כדי ללכוד את נשיא עיראק דאז, סדאם חוסיין ימ"ש ושני בניו הרשעים עודאי וקוסאי ימ"ש, נמסר במפתיע ביום מן הימים, זה היה ב-22 ביולי 2003 למניינם, שאמריקה שמה ידיה על שני בניו וחיסלה אותם, איך זה קרה?

חייל יצא להליכה, הוא ראה מתחם מרחוק, הוא החל לצעוד לכיוונו, משהתקרב, לפתע יריות נורו לעברו, הוא תפס מחסה ומשם ירה מספר כדורים לעבר מקורות הירי, ואז נפתח לכיוונו צרור של יריות ממכונות ירייה, הוא הבין מיד שהוא התקרב למקום מאוד אסטרטגי והודיע בקשר שיש כאן מתחם מבוצר שמרוכזים בו לוחמים עיראקים, הצבא האמריקאי שלח מיד גדוד ענק שיצא לפשוט על המתחם בכל הכח, התנהל שם קרב עז, עד שהכניעו את הלוחמים ובתוך הקרבות נפגעו גם שני בניו הרשעים של אותו צורר ימ"ש.

הבה ונחשוב מה בעצם קרה כאן, החייל הבין שאם אתה רואה שהאויב שלך מעמיד מכונות ירייה מתקדמות במתחם סתמי שלכאורה נראה שאין לו שום חשיבות, הווה אומר שיש כאן משהו שהוא דווקא כן חשוב וכדאי להילחם עליו.

אנחנו נתקלים בהרבה מכשולות שמביא לידנו היצר, האר"י ז"ל אומר: שאם אדם רוצה לדעת מה הוא בא לתקן, שיראה מה הדבר שיש לו את המלחמות הקשות ביותר, אם השטן נלחם בי כל כך בנושא מסוים, זה סימן ואות ששם טמונה הצלחתי, אם כך עלי למקד את כוחותיו ולנהל קרב איתנים דווקא במקום הזה.

ושיא המלחמה עם היצר הרע היא בחינוך הילדים, לגרום לנו לטעות ולפעול לא נכון, ולהיכשל חס וחלילה. אבל אנחנו נתפלל לה' לסייעתא דשמיא שלא נכשל, ושנצליח לחנך את הילדים בדרך הנכונה אכי"ר.

יריות בשדה הקרב

אם הייתי שואל אתכם, קוראים נכבדים, מה לדעתכם הופך את 'הצדיק' ל'צדיק'? מהם הפרמטרים שעל פיהם נקבע האם האדם צדיק או לא? מהן הדרכים שבהן האדם חייב לעבור בחייו בכדי להגיע ולזכות להיות במדרגת הצדיק?

בדורנו אנו, יתכן מאוד שרוב הציבור יענה בפשטות: בטח אדם שמסגף את עצמו, פורש מהנאות העולם הזה, צם חודש ברצף ושורה בתענית דיבור במהלך חייו.

יש את אלו שעל פי מראה חיצוני יחליטו האם האדם צדיק. הזקן הבלתי מסודר יגרום להם לחשוב שמדובר בצדיק.

כמובן, איני שולל שום פרמטר להחלטה מיהו צדיק האמת, וכל אחד ינהג על פי רבותיו. אך נקודה אחת, בהחלטה מיהו צדיק, אינה נשמעת – לפחות לא בכמות הפעמים שבהן אנו שומעים בני אדם מדברים על "צדיקים נסתרים" ועל צדיקים שמתגלים בזה אחר זה, לאחר שגילו שהם מלומדי ניסים ומופתים.

לרוב, נקודה אחת נשכחת.

נקודה שעליה כותב רבנו הקדוש, רבי נחמן מברסלב זיע"א, שבכדי להיחשב צדיק חייב האדם לעבור אותה.

וכך כותב רבי נחמן בן פייגא: "**וְדַע שֶׁכָּל אֵלּוּ הַנְּפִילוֹת וְהַיְרִידוֹת וְהַבִּלְבּוּלִים צְרִיכִים בְּהֶכְרֵחַ לַעֲבֹר בָּהֶם קֹדֶם שֶׁנִּכְנָסִין בְּשַׁעֲרֵי הַקְּדֻשָּׁה, וְכָל הַצַּדִּיקִים וְהַיְרֵאִים הָאֲמִתִּיִּים עָבְרוּ בְּכָל בָּזֶה**".

מי שישים לב למילים, יבין את עוצמתן המרובה.

"כל הנפילות", אותם בלבולים ואותן ירידות שאנחנו מכירים, זה לא משהו שאם קרה, אז קרה. אלא מדגיש רבנו הקדוש: "**צריכים בהכרח לעבור בהם**".

ומוסיף ואומר שכל הצדיקים עברו את אותן נפילות.

מילים אלו כל כך מעודדות, במיוחד לדורנו אנו, שבו ישנם בעיקר צעירים שבטוחים שאותה נפילה הפכה אותם, חלילה, לרשעים שאין להם תקנה.

בזמן שממש, אבל ממש, להפך.

בדיוק אותה נפילה היא חלק מהמתכון השלם בכדי להפוך לצדיק.

בדיוק כמו לוחם בשדה הקרב: אותן פציעות שעבר בזמן הטירונות, ואותו מאמץ שהשקיע באימונים, הם אלו שיאפשרו לו להילחם כמו שצריך בזמן מלחמת אמת.

לא יתכן שחייל יגיע למלחמה מבלי שהזיע ואף נפצע באותה תקופה.

את המילים הללו אנו צריכים לחרוט על לבנו כמגן עוצמתי לאותם רגעים שבהם היצר הרע מגיע ומנסה להפוך את אותן נפילות לתעודת חולשה.

לפעמים, דווקא הנפילה שאנו כל כך מתביישים בה, היא זו שמכינה אותנו למדרגה הבאה.

שבת שלום

ניתן לשלוח הארות והערות על מאמר זה במייל >
karovrachok1@gmail.com

לפספס את האוצר

מחמוד אהב את חלקת האדמה שלו. בזיעת אפו הפך אותה לפורייה, והיא מצידה השיבה לו ביבול מבורך.

בוקר אחד, בעודו חורש את השדה, נתקעה לפתע המחרשה. מחמוד נאבק, חפר באדמה היבשה, ועיניו נפערו בתדהמה: מולו נחה תיבת עץ עתיקה, מחוזקת בחישוקי נחושת. בתוכה הסתתר אוצר אגדי - כלי זהב בוהקים משובצים ביהלומים ואבני חן.

מחמוד מיהר לביתו. אשתו וילדיו התגודדו סביב התיבה נפעמים.

"מה נעשה בארגז הזהב המפואר?" שאלה אשתו. מחמוד זקף את חזהו בגאווה והסביר: "פשוט מאוד! עשירים ודאי משתמשים בו כדי להגיש תבן נקי לסוסיהם האצילים!". נו, בטח. איך לא חשבה על זה קודם.

וכך, כוסות הזהב המעוטרות הוסבו לשוקת עבור התרנגולים, שרשראות הפנינים נכרכו על צמדי הבקר כדי להדק את העול, ומטיל זהב כבד ועתיק הונח כמשקולת לדחיסת גבינת העיזים.

כעבור כמה ימים, עבר שר המחוז בכפר. הוא הזדעזע לראות את אוצרות המלכים מתבוססים בבוץ של הרפת והלול. הוא מיהר לשלוח את נציגו, שרכש ממחמוד את הכלים בסכום עתק.

למחרת, הגיע מחמוד לארמון לקבל את שכרו. לתדהמתו, ראה את שבארגז סודרו בקבוקי יין מיושנים; על השולחן הונחה סלסילת הזהב ובתוכה מאפים מהבילים, וסביבה ניצבו בתפזורת כוסות החן המשובצות שהכילו יין אדום וריחני; שרשרת הזהב נתלתה בכסא המושל, ומטיל הזהב הונח על גבי שולחן מיוחד והואר באור יקרות.

כשחזר לביתו עם שק מטבעות, פלט מחמוד נחרת בוז: "השר הזה פשוט טיפש! אני השתמשתי בכלים היקרים עבור יצורים חיים - פרות ותרנגולים, והוא מבזבז אותם על דומם - על יין ומאפים...".

נקודה למחשבה: לפני שנמהר לצחוק על מחמוד, כדאי שנבדוק שלא אנו הנמשל.

איברי גופנו הינם כלי זהב יקרים ונדירים שהופקדו בידינו מאת הבורא כדי לקיים את רצונו - לעשות מעשים טובים ולבחור נכון. אך לא פעם, אנחנו לוקחים את הכלים המלכותיים הללו ומשקיעים אותם ב"רפת והלול" של הצרכים החומריים ותאוות שוליים.

התורה מאירה את עינינו בביאור תכלית האדם וכליו. היא מדריכה אותנו כיצד להוציא את הכלים מהחומר, לצחצח אותם, ולהשתמש בהם למטרה הגבוהה והרוחנית שלשמה נוצרו.

נקבע עיתים ללימוד בתורה על מנת שנשכיל להבין כיצד לממש את שליחות חיינו בעולם הזה.

צוות ישיבת "יגל ליבי"
בראשות הרב יגאל כהן שליט"א
פועל רבות במתן מעטפת חמה
ומכובדת כדי שבחורים יוכלו ללמוד
תורה לשמה באהבה.

בניין חדש מפואר | ארוחות מפנקות | צוות חם ואוהב

החלק שלך בנצח >
03-8000-770

יגל לנוער

חיזוק לנוער

הרב דוד פריוף
ראש "מרכז התחברות" ר"ג

תשועה ברב יועץ

יש לי שאלה באמונה

שאלה: שלום כבוד הרב- תודה רבה על התשובות המרתקות והמחכימות במדור זה. אני מלמד במדרשה לצעירים, ולפעמים בחורים מדברים איתי על שאלות באמונה ולא תמיד מסוגלים להבין תשובות עמוקות, איך אני יכול להרגיע אותם ולהסביר להם שיום אחד הם יבינו, או שגם אם יש להם שאלות לא פתורות כרגע זה לא סוף העולם... או בשלש מילים משאלות לא מתים...?!

תשובה: שאלה חשובה! רבנו הרמח"ל כותב שיש שני סוגים של שאלות באמונה: א. שאלות **ביסודות האמונה ב. שאלות בהנהגות האמונה.**

על כל השאלות ביסודות האמונה יש תשובות ברורות, חותכות, וחד משמעיות מכיון שלא יתכן שבורא עולם יצווה אותנו "וידעת", ואין אפשרות לדעת בבירור... לעומת זאת ישנן לא מעט שאלות על הנהגות האמונה, כגון צדיק ורע לו וכדו' שעליהן לא תמיד יש תשובות ברורות וחותכות, אך לאחר שנוכחנו לדעת את ה' באמיתות עיקרי האמונה, כאן אפשר להכניס להנהגות האמונה את המשפט המפורסם: "היכן שנגמר השכל מתחילה האמונה".

ולכן אני מניח שכבודו מדבר על החלק של שאלות בהנהגות האמונה.

באופן כללי נושא השאלות באמונה הולך ודועך, הדור הצעיר כבר לא מחפש הוכחות למציאות הבורא, הוא מחפש אהבה, אבל עבור אלו שעדיין זקוקים לבירור שכלי מעמיק, שווה לכבודו להיכנס לעומק העניין, ולו רק כדי לשדר יציבות ובטחון מול אותם בחורים שמחפשים משענת. ישנם היום ספרים מצויינים שמתמצתים את הנושאים הבוערים ועושים חיים קלים (לדוגמא "לא בשמים היא" של הרב אהרן לוי), וכדאי להחזיק באמתחתך כמה תשובות יסוד פשוטות.

לעצם השאלה: הבחור שיושב מולך מחפש עוגן, מחפש יציבות ובטחון, ולעניות דעתי צריך לעשות לו שכל ולומר לו כך: "תראה, משה רבנו היה גדול הנביאים, שלמה המלך היה החכם באדם, והרמב"ם מוכר בכל העולם כאחד מגדולי ההוגים בהיסטוריה האנושית (בגבעת הקפיטול וושינגטון שמו דיוקן שלו מרוב ההערכה הגדולה לחכמתו והשפעתו על החוקה וכו'). אני בטוח שכל השאלות שיש לך עברו גם להם בראש, ויתכן שגם להם היו תעלומות שלא נפתרו עד תומן. ואף על פי כן, השכל הישר והעמוק שלהם הוביל אותם לפסגת הידיעה והאמונה. יש לך הרים גבוהים מאוד להישען עליהם, ואתה בחברה טובה".

וחוץ מזה, זה בסדר גמור שיש לך שאלות שעדיין פתוחות. קח את השאלה הזו, שים אותה בכיס ותמשיך לגדול. ככל שתצמח, תלמד ותתפתח, אתה תראה שחלק מהשאלות פשוט ינשרו מעצמן כי הכלים שלך יתרחבו, ולחלקן תמצא תשובות עמוקות שלא היית מסוגל להבין ולעכל קודם".

בהצלחה

ניתן לשלוח שאלות לרב בנושא > anafeam3@gmail.com

אמונה בשבט

הרב גבע בן ששון
ראש מדרשיית
'גבעות עולם' בהוד השרון

"כל המרחם – מרחמים עליו"

השבוע עמדתי בפני דילמה שפילחה לי את הלב. מסרתי שיעור תורה גדול, באווירה מדהימה של התעוררות וקדושה. הקהל היה צמא, והשמחה היתה בשמיים. לקראת סוף השיעור, לחש לי המארגן באוזן: "הרב שהיה אמור להחליף אותך תקוע בפקקים מטורפים, הוא מאחר מאוד. אתה יכול להישאר?".

הבטתי בשעון והתמלאתי זיעה קרה. ידעתי שיש לי שיעור נוסף, בעיר אחרת, ואם אשאר - אאחר אליו בוודאות. מצד אחד, האחריות לקהל שמולי; מצד שני, הפחד לאכזב את המארגנים בשיעור הבא. נשמתי עמוק, ובחרתי ברחמים. נשמרתי, המשכתי לחזק את הקהל, ורק כשהרב המחליף הגיע - טסתי לרכב.

איך שעליתי על הכביש, נקלעתי בדיוק לאותם פקקים מטורפים. הטלפון מהשיעור הבא התחיל לצלצל שוב ושוב. הייתי בטוח שאני הולך לחטוף צעקות. עניתי בידיים רועדות, אבל מהעבר השני נשמע קול רגוע: "הרב, הכל טוב! אל תילחץ, אנשים פה עוד זורמים. קח את הזמן, מחכים לך באהבה". באותו רגע ה' פקח לי את העיניים.

בפרשת השבוע, פרשת וישלח, אנחנו פוגשים את הרגע הדרמטי שבו יעקב אבינו מתכונן למפגש המפחיד עם עשיו אחיו. רש"י מסביר שיעקב התקין את עצמו לדורון, לתפילה ולמלחמה. למרות הפחד העצום והמתח, יעקב בוחר בדרך של רחמים, פיוס והכנעה מול אחיו, ומשמיים הופכים את הלב של עשיו הקשוח - שמחבק ומנשק אותו.

הגמרא במסכת בבא קמא (צב ע"א) חושפת בפנינו את חוק הברזל של עולם החסד: "כל המבקש רחמים על חברו והוא צריך לאותו דבר - הוא נענה תחילה".

כשאתה עוצר הכל, מוותר על הלחץ האישי שלך ומרחם על הקהל או על החבר שזקוק לך - בורא עולם הופך בשבילך את חוקי הטבע ומסדר לך את העניינים שלך תחילה. חז"ל לימדו אותנו: "כל המרחם על הבריות - מרחמים עליו מן השמים". אין מציאות בעולם שבה תעשה טוב ליהודי, ותצא מופסד.

נשמה יקרה, אם פגעו בך - תסלח. אל תחיה במידת הדין. בואו נרחם ונמחול זה לזה, ונזכה שגם עלינו ירחמו מן השמיים.

נותנים – מתחברים

שבת שלום ומבורך אחים אהובים ויקרים שלי.

פרק ב משנה ז: "מַרְבֶּה צְדָקָה, מַרְבֶּה שָׁלוֹם".

לכאורה צריך להבין: מה הקשר בין צדקה לשלום? אם המשנה היתה אומרת "מרבה אהבה, מרבה שלום" - זה היה נשמע לנו מובן יותר. אבל מה הקשר בין צדקה לשלום?

המשנה מלמדת אותנו יסוד גדול. צדקה היא נתינה ללא תמורה. אתה נותן למישהו אחר כי הלב שלך רוצה לתת ולעזור, בלי לצפות לקבל ממנו משהו בחזרה.

אמנם במעשר כספים יש לנו גם הבטחה גדולה - "עשר בשביל שתתעשר" - ולכן יכול להיות שיש לאדם גם אינטרס מסוים בנתינה. אבל בצדקה, כשאנחנו נותנים מכל הלב, בלי לצפות לשום דבר בתמורה, אנחנו יוצרים חיבור אמיתי בין יהודי ליהודי.

וכמו שאומר מורנו ורבנו הרב יגאל כהן שליט"א: ברגע שאתה נותן לאדם, אתה מתחבר אליו. אתה מתחיל לאהוב את האדם שעזרת לו, וכך הנתינה יוצרת אהבה, קירבה ושלום גדול בעם ישראל.

וזה בדיוק מה שהמשנה מלמדת אותנו: מרבה צדקה - מרבה שלום.

כי כשיהודי דואג ליהודי אחר ונותן לו מכל הלב, אנחנו בונים חברה של אהבה, אכפתיות ואחדות.

וזו אולי אחת הברכות הגדולות ביותר: "ה' עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן, ה' יְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ בַּשָּׁלוֹם".

שבת שלום ומבורך

הרב יהונתן פרטוש
רב בישיבת "יגל ליבי"
וראש מדרשיית ענפים ב"ב

עלילות יגל וסבא דניאל

כותב: הרב אברהם יצחק

נראה אותך עולה

חידה

כמה ראשי צאן ובקר שלח יעקב כמנחה לעשיו?

תשובה משמחת תורה

אברהם אבינו ודוד המלך

הילד/ה הזוכה

ינון נחמן לוי
מחולון

יודעים את התשובה?

שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס

anafeamalon@gmail.com

שמחה בלב

חיים מאן

1 זאת בסה"כ היתה תחרות בין החיות

2 תסלחו לי... אני ממש ממהר

3 לפעמים אני מתגעגע לימים ההם

רוצים לראות את התשובות > דפדפו לסוף העמוד הבא > עמ' 14

יגל לילדים

יגל ולביבי לומדים עם ילדים

פרשת שבוע לילדים

פָּרָשַׁת וַיִּשְׁלַח

פָּרָשַׁת הַשָּׁבוּעַ מְסַפֶּרֶת שֶׁיַּעֲקֹב אָבִינוּ נֶאֱבַק עִם מַלְאָךְ בְּמָשָׁךְ הַלַּיְלָה. לְאַחַר הַמַּאֲבָק אוֹמֵר לוֹ הַמַּלְאָךְ: "לֹא יַעֲקֹב יֵאָמֵר עוֹד שִׁמְךָ, כִּי אִם יִשְׂרָאֵל, כִּי שָׂרִיתָ עִם אֱלֹהִים וְעִם אֲנָשִׁים וַתּוּכָל".

הַשֵּׁם הֶחָדָשׁ מְגַלֶּה לָנוּ מַשֶּׁהוּ עַל הַכּוֹחַ שֶׁיַּעֲקֹב גִּלָּה בְּתוֹכוֹ.

בּוֹאוּ נָבִין אֶת זֶה בְּעִזְרַת דְּגָמָה: יֵשׁ יַלְדָּה בְּשֵׁם נוֹעָה. כְּשֶׁהָיְתָה קְטַנָּה, הִיא הָיְתָה בַּיְשָׁנִית מְאֹד וּפָחֲדָה לְדַבֵּר בַּכִּתָּה. אֲבָל נוֹעָה הֶחְלִיטָה שֶׁהִיא רוֹצָה לְהִתְקַדֵּם.

הִיא הִתְאַמְּנָה, הִתְאַמְּצָה, וּבְכָל פַּעַם הֶעֱזָה קְצָת יוֹתֵר. בַּהִתְחָלָה הָרִימָה אֶת הַיָּד פַּעַם אַחַת, אַחַר כָּךְ עָנְתָה בְּקוֹל, וּלְאַט־לְאַט נַעֲשְׂתָה בְּטוּחָה וְאַמִּיצָה יוֹתֵר.

הַשֵּׁם שֶׁלָּהּ לֹא הִשְׁתַּנָּה, אֲבָל מַשֶּׁהוּ בָּהּ הִתְחַזֵּק.

גַּם יַעֲקֹב נִשְׁאַר יַעֲקֹב, אֲבָל הַשֵּׁם "יִשְׂרָאֵל" בָּטָא כֹּחַ נוֹסָף וּמַעֲלָה נוֹסֶפֶת שֶׁנִּתְגַּלּוּ בּוֹ.

הַתּוֹרָה מְלַמֶּדֶת אוֹתָנוּ מַשֶּׁהוּ מַדְהִים: בְּתוֹךְ כָּל אֶחָד מֵאִתָּנוּ יֵשׁ כֹּחַ לְהִשְׁתַּנּוֹת וְלִהְיוֹת טוֹבִים יוֹתֵר. אוּלַי יֵשׁ יֶלֶד שֶׁכּוֹעֵס מַהֵר - הוּא יָכוֹל לַעֲבֹד עַל עַצְמוֹ וְלִהְיוֹת סַבְלָנִי יוֹתֵר. אוּלַי יֵשׁ יֶלֶד שֶׁקָּשֶׁה לוֹ לְשַׁתֵּף - הוּא יָכוֹל לִלְמֹד לִהְיוֹת נָדִיב יוֹתֵר.

הַשֵּׁם "יִשְׂרָאֵל" נִשְׁאַר אִתָּנוּ עַד הַיּוֹם - עַם יִשְׂרָאֵל! וְהוּא מַזְכִּיר לָנוּ שֶׁיֵּשׁ בָּנוּ כֹּחַ לְהִתְגַּבֵּר, לִגְדֹּל וּלְהִשְׁתַּנּוֹת.

יְלָדִים יְקָרִים, הַשֵּׁם רוֹצֶה שֶׁנַּאֲמִין שֶׁאֲנַחְנוּ יְכוֹלִים לְהִתְקַדֵּם. גַּם אִם אֶתְמוֹל טָעִינוּ, הַיּוֹם אֶפְשָׁר לְתַקֵּן. גַּם אִם מַשֶּׁהוּ קָשֶׁה לָנוּ, אֶפְשָׁר לַעֲבֹד עָלָיו. בְּכָל יוֹם אֶפְשָׁר לִהְיוֹת קְצָת טוֹבִים יוֹתֵר מִמָּה שֶׁהָיִינוּ אֶתְמוֹל.

שַׁבָּת שָׁלוֹם וּמְבֹרָךְ!

יָגֵל וְלִבִּי

שַׁבָּת שָׁלוֹם, יְלָדִים חֲבִיבִים! אֵיךְ אַתֶּם מַרְגִּישִׁים? אֵיךְ הַחֹרֶף? אַתֶּם שׁוֹמְרִים עַל עַצְמְכֶם? כָּל הַכָּבוֹד...

יָגֵל וְלִבִּי: אָנוּ רוֹצִים לִלְמֹד אִתְּכֶם הַשַּׁבָּת דָּבָר חָשׁוּב מְאֹד - כְּמוֹ בְּכָל שָׁבוּעַ. אַתֶּם אוֹהֲבִים קְרֶמְבּוֹ?

לִבִּי: בֶּטַח יֵשׁ יְלָדִים שֶׁאוֹהֲבִים, וְיֵשׁ כָּאֵלֶּה שֶׁפָּחוֹת... אֲבָל כֻּלָּם צְרִיכִים לָדַעַת מַה מְּבָרְכִים עָלָיו.

יָגֵל: כְּשֶׁאוֹכְלִים אֶת הַקְּרֶמְבּוֹ כְּמוֹ שֶׁהוּא - אֶת הַקֶּרֶם וְהַבִּיסְקְוִיט יַחַד - בְּדֶרֶךְ כְּלָל מְבָרְכִים "בּוֹרֵא מִינֵי מְזוֹנוֹת" בִּלְבַד, וְהַבְּרָכָה פּוֹטֶרֶת גַּם אֶת הַקֶּרֶם.

לִבִּי: וּמָה קוֹרֶה אִם אוֹכְלִים רַק חֵלֶק מִמֶּנּוּ?

יָגֵל: אִם אוֹכְלִים רַק אֶת הַבִּיסְקְוִיט - מְבָרְכִים "בּוֹרֵא מִינֵי מְזוֹנוֹת". וְאִם אוֹכְלִים רַק אֶת הַקֶּרֶם - מְבָרְכִים "שֶׁהַכֹּל נִהְיָה בִּדְבָרוֹ".

יָגֵל וְלִבִּי: אָז יְלָדִים, כְּשֶׁאַתֶּם מְקַבְּלִים קְרֶמְבּוֹ בְּתֹתִלִּים, בַּ"אֲבוֹת וּבָנִים" אוֹ בְּכָל מָקוֹם אַחֵר - קֹדֶם כֹּל אוֹמְרִים תּוֹדָה, כַּמּוּבָן, וְאַחַר כָּךְ זוֹכְרִים גַּם לְבָרֵךְ בְּכַוָּנָה...

נִתְרָאֶה בַּשָּׁבוּעַ הַבָּא, בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם.

מְחַכִּים לָכֶם! שַׁבָּת שָׁלוֹם! ♡

מצאו 10 הבדלים

סיפורי צדיקים

מגיש: הרב מאור חוביבה

כְּבוֹד תַּלְמִיד חָכָם

הַגָּאוֹן רַבִּי אֶלְחָנָן וַסֶּרְמַן הי"ד סִפֵּר עַל אֶחָד מֵהָעֲשִׁירִים הַגְּדוֹלִים שֶׁבְּלִיטָא, וּשְׁמוֹ דַּיְנִיס. עָשִׁיר גָּדוֹל הָיָה, וּבְמָמוֹנוֹ תָּמַךְ בְּתַלְמִידֵי חֲכָמִים וּבִישִׁיבוֹת וְעָזַר לָעֲנִיִּים רַבִּים.

פַּעַם נִצְרַךְ רַבִּי אֶלְחָנָן לְהַגִּיעַ אֶל בֵּיתוֹ שֶׁל דַּיְנִיס כְּדֵי לְבַקֵּשׁ אֶת עֶזְרָתוֹ לַיְשִׁיבָה.

יְמוֹת הַחֹרֶף הָיוּ, וְהַדֶּרֶךְ הָאֲרֻכָּה הָיְתָה מְלֵאָה שֶׁלֶג, בֹּץ וְלִכְלוּךְ. כְּשֶׁהִגִּיעַ רַבִּי אֶלְחָנָן אֶל הַבַּיִת, הָיוּ בְּגָדָיו וְנַעֲלָיו מְלֻכְלָכִים מְאֹד.

הוּא יָדַע שֶׁבֵּיתוֹ שֶׁל דַּיְנִיס מְפֹאָר, וּבַסָּלוֹן פְּרוּשִׂים שְׁטִיחִים יְקָרִים וּמוּנָחוֹת סְפוֹת מְפֹאָרוֹת. לָכֵן הֶחְלִיט לְהִכָּנֵס דַּוְקָא דֶּרֶךְ דֶּלֶת הַמִּטְבָּח, כְּדֵי שֶׁלֹּא לְלַכְלֵךְ אֶת הַבַּיִת.

דָּפַק רַבִּי אֶלְחָנָן בַּדֶּלֶת, וּשְׁתֵּי בְּנוֹתָיו הַקְּטַנּוֹת שֶׁל דַּיְנִיס פָּתְחוּ אוֹתָהּ. כְּשֶׁרָאוּ אֶת רַבִּי אֶלְחָנָן וַסֶּרְמַן, מִהֲרוּ בְּשִׂמְחָה אֶל אֲבִיהֶן וְקָרְאוּ: "רַבִּי אֶלְחָנָן הִגִּיעַ! רַבִּי אֶלְחָנָן הִגִּיעַ!"

נִגַּשׁ דַּיְנִיס אֶל דֶּלֶת הַמִּטְבָּח, וּכְשֶׁרָאָה שֶׁרַבִּי אֶלְחָנָן נִכְנַס מִשָּׁם, הִצְטַעֵר מְאֹד וְאַף הֵחֵל לִבְכּוֹת.

רַבִּי אֶלְחָנָן נִבְהַל וְשָׁאַל: "מַדּוּעַ אַתָּה בּוֹכֶה?"

הִסְבִּיר לוֹ דַּיְנִיס: "רַבִּי, כָּל רְצוֹנִי הוּא לְחַנֵּךְ אֶת בְּנוֹתַי לְאַהֲבַת תּוֹרָה וּלְכָבוֹד תַּלְמִידֵי חֲכָמִים. בְּכָל יוֹם הֵן רוֹאוֹת בְּבֵיתֵנוּ עֲשִׂירִים וְסוֹחֲרִים, כֶּסֶף וְזָהָב, בְּגָדִים יְקָרִים וְחַיֵּי עֹשֶׁר. אֲבָל אֲנִי רוֹצֶה שֶׁהֵן תֵּדַעְנָה שֶׁהַתּוֹרָה יְקָרָה מִכָּל הָעוֹשֶׁר הַזֶּה!"

וְהוֹסִיף: "כְּשֶׁסּוֹחֵר עָשִׁיר נִכְנָס אֶל בֵּיתִי, הוּא נִכְנָס דֶּרֶךְ הַכְּנִיסָה הָרָאשִׁית. וְדַוְקָא כְּשֶׁמַּגִּיעַ לְבֵיתִי רֹאשׁ יְשִׁיבָה וְתַלְמִיד חָכָם גָּדוֹל, הוּא נִכְנָס מִדֶּלֶת הַמִּטְבָּח כְּדֵי שֶׁלֹּא לְלַכְלֵךְ אֶת הַשְּׁטִיחִים? מָה יִלְמְדוּ מִזֶּה בְּנוֹתַי? שֶׁהַשְּׁטִיחִים חֲשׁוּבִים יוֹתֵר מִכְּבוֹד הַתּוֹרָה?"

אָמַר לוֹ רַבִּי אֶלְחָנָן: "וּמָה אַתָּה רוֹצֶה שֶׁאֶעֱשֶׂה? הֲרֵי אַתָּה רוֹאֶה כַּמָּה בְּגָדַי מְלֻכְלָכִים!"

הֵשִׁיב לוֹ דַּיְנִיס: "אֲנִי מְבַקֵּשׁ שֶׁהָרַב יֵצֵא אִתִּי וְיִכָּנֵס מֵחָדָשׁ דֶּרֶךְ הַכְּנִיסָה הָרָאשִׁית. שֶׁיִּדְרֹךְ עַל הַשְּׁטִיחִים, שֶׁיֵּשֵׁב עַל הַסַּפּוֹת, וַאֲפִלּוּ אִם

הַכֹּל יִתְלַכְלֵךְ - לֹא אִכְפַּת לִי! אֲנִי רוֹצֶה שֶׁבְּנוֹתַי יִרְאוּ בְּעֵינֵיהֶן שֶׁכְּבוֹד הַתּוֹרָה חָשׁוּב אֶצְלִי יוֹתֵר מִכָּל הַשְּׁטִיחִים וְהָרְהִיטִים הַיְקָרִים שֶׁבָּעוֹלָם!"

סִיֵּם רַבִּי אֶלְחָנָן וַסֶּרְמַן אֶת הַסִּפּוּר וְאָמַר: "לֹא הָיְתָה לִי בְּרָרָה... נִכְנַסְתִּי לְבֵיתוֹ וְלִכְלַכְתִּי לוֹ אֶת הַשְּׁטִיחִים בַּבַּיִת, כִּי כָּךְ הוּא רָצָה!"

וּבְנוֹתָיו שֶׁל דַּיְנִיס אָכֵן קִבְּלוּ שִׁעוּר שֶׁלֹּא שָׁכְחוּ - שִׁעוּר חַי בְּכָבוֹד הַתּוֹרָה.

לְיָמִים זָכָה דַּיְנִיס לַחֲתָנִים תַּלְמִידֵי חֲכָמִים גְּדוֹלִים וּמְפֻלָּגִים בַּתּוֹרָה, מִבְּנֵי מִשְׁפָּחַת בְּלוֹזְ, שֶׁכְּהַנּוּ בְּהַנְהָגַת יְשִׁיבַת טֶלְז.

מהו הפסוק שמסתיר בשורה

הילד/ה הזוכה
נעם דוד דרורי
מירושלים

יודעים את התשובה
שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

תשובה משמחת תורה:
"רַק הַדָּם לֹא תֹאכֵלוּ עַל־הָאָרֶץ תִּשְׁפְּכֶנּוּ כַּמָּיִם"

נפלאות הבריאה

שמואל קורייב

חַפְרְפֶּרֶת

כּוֹכַב־הָאַף

בְּמַבָּט רִאשׁוֹן חַפְרְפֶּרֶת כּוֹכַב־הָאַף נִרְאֵית כְּמַעַט כְּמוֹ יְצוּר מִסִּפּוּר דִּמְיוֹנִי, אֲבָל הִיא אֲמִתִּית לְגַמְרֵי. הִיא חַיָּה בַּאֲזוֹרִים לַחִים וּבְצָתִיִּים בְּמִזְרַח צְפוֹן אָמֶרִיקָה, וּכְשֶׁמִּתְבּוֹנְנִים בָּהּ מִקָּרוֹב אֶפְשָׁר לִרְאוֹת עוֹד דְּגִמָּה מֻפְלָאָה לַחָכְמָה שֶׁהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא טָבַע בַּבְּרִיאָה.

בְּקִצְהָ אַפָּהּ יֵשׁ "כּוֹכָב" וְרַדְרַד הַמְּרֻכָּב מִ־22 שְׁלוּחוֹת בַּשְּׂרָנִיּוֹת. אֵלֶּה אֵינָן זְרוֹעוֹת לְקִשּׁוּט: זֶהוּ אֶחָד מֵאֵיבְרֵי הַמַּגָּע הָרְגִישִׁים בְּיוֹתֵר הַיְּדוּעִים אֵצֶל יוֹנְקִים. עַל הַ"כּוֹכָב" נִמְצְאִים כְּ־25,000 אֵיבְרֵי מַגָּע זְעִירִים, וּמֵידָע עָצוּם מֻהָם מוּעָבָר בְּמְהִירוּת אֶל הַמּוֹחַ בְּאֶמְצָעוּת כְּ־100,000 סִיבֵי עָצָב.

וְהִנֵּה שִׁיא מַדְהִים: הַחַפְרְפֶּרֶת מְסֻגֶּלֶת לְזַהוֹת פְּרִיט מָזוֹן קָטָן וְלֶאֱכֹל אוֹתוֹ בְּתוֹךְ כְּ־120 אַלְפִיּוֹת הַשָּׁנִיָּה בִּלְבַד! מִשּׁוּם כָּךְ הִיא נֶחְשֶׁבֶת לְאַחַת הַיּוֹנְקוֹת הַמְּהִירוֹת בְּיוֹתֵר בָּעוֹלָם בְּאִתּוּר וּבַאֲכִילַת טֶרֶף.

אֲבָל הַהַפְתָּעָה הַגְּדוֹלָה עוֹד יוֹתֵר נִמְצֵאת מִתַּחַת לַמַּיִם. חַפְרְפֶּרֶת כּוֹכַב־הָאַף יוֹדַעַת "לְהָרִיחַ" גַּם בִּזְמַן צְלִילָה: הִיא פּוֹלֶטֶת בּוּעוֹת אֲוִיר קְטַנּוֹת מִן הָאַף אֶל עֵצֶם אוֹ אֶל מָקוֹר רֵיחַ, וְאָז שׁוֹאֶפֶת אוֹתָן בַּחֲזָרָה. בְּדֶרֶךְ זוֹ מוֹלִיכוּלוֹת רֵיחַ מַגִּיעוֹת אֶל אַפָּהּ, וְהִיא יְכוֹלָה לַעֲקֹב אַחַר מָזוֹן גַּם מִתַּחַת לַמַּיִם.

הִיא אוֹכֶלֶת תּוֹלָעִים, חֲרָקִים וְיצוּרִים מֵימִיִּים קְטַנִּים. הָאַף הַמּוּזָר שֶׁלָּהּ מְלַמֵּד אוֹתָנוּ שֶׁלֹּא תָּמִיד מַה שֶּׁנִּרְאֶה מְשֻׁנֶּה הוּא חֶסֶר תַּכְלִית; לִפְעָמִים דַּוְקָא שָׁם מִסְתַּתֶּרֶת חָכְמָה עֲצוּמָה שֶׁנָּתַן הַבּוֹרֵא לִבְרוּאָיו.

ניהול: תמר חכם | **עורך לשוני:** אביתר הלל | **ניקוד:** שמואל קורייב | **עימוד ועיצוב:** עינב בשארי

ניתן לקבל את העלון במייל: anafeam3@gmail.com

העלון מוקדש להצלחתם של כל חיילי צבא ההגנה לישראל ולרפואתם של הפצועים
להקדשת העלון חייגו < 03-8000770

נר תמיד

לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל
ולע"נ שושנה מהין בת זיוה ע"ה

לעילוי נשמת
רפאל יעקב ישראל חי בן איריס

לעילוי נשמת
סופי חכם בת אסתר

לעילוי נשמת
אילה בת מרים

לעילוי נשמת
סופי סופיה בת אסתר